



DYREKTYWA RADY (UE) 2025/50

z dnia 10 grudnia 2024 r.

w sprawie szybszego i bezpieczniejszego systemu ulg w nadmiernym podatku u źródła

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zapewnienie sprawiedliwego opodatkowania na rynku wewnętrznym i dobre funkcjonowanie unii rynków kapitałowych (URK) to działania należące do najważniejszych priorytetów politycznych Unii. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma usuwanie przeszkód dla inwestycji transgranicznych, przy jednoczesnym zwalczaniu oszustw i nadużyć podatkowych. Przeszkody takie istnieją na przykład w przypadku nieefektywnych i nieproporcjonalnie uciążliwych procedur mających na celu zapewnienie ulgi w przypadku nadmiernego podatku u źródła od dywidend lub odsetek wypłacanych z tytułu akcji lub obligacji będących przedmiotem publicznego obrotu na rzecz inwestorów niebędących rezydentami. Ponadto w niektórych przypadkach obecne rozwiązania okazały się niewystarczające, by zapobiegać powtarzającym się ryzykom oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, co pokazały liczne przypadki wielokrotnego składania wniosków o zwrot podatku w odniesieniu do tej samej wypłaty i oszustw z wykorzystaniem arbitrażu dywidendowego lub schematu polegającego na nadużywaniu zwolnienia podatkowego dla dywidend (cum-ex i cum-cum). W związku z tym niniejsza dyrektywa ma na celu zwiększenie efektywności procedur w zakresie podatku u źródła, przy jednoczesnym uodpornieniu ich na ryzyko oszustw podatkowych i nadużyć podatkowych.
- (2) Aby zwiększyć zdolność państw członkowskich do zapobiegania potencjalnym oszustwom podatkowym lub nadużyciom podatkowym i zwalczania ich, co jest obecnie utrudnione ze względu na ogólny brak wiarygodnych i aktualnych informacji na temat inwestorów, konieczne jest zapewnienie możliwości stosowania wspólnych ram dla ulg w nadmiernym podatku u źródła od transgranicznych inwestycji w papiery wartościowe, które te ramy byłyby odporne na ryzyko oszustw podatkowych i nadużyć podatkowych. Ramy te prowadziłyby do zbliżenia poszczególnych procedur w zakresie ulg stosowanych w państwach członkowskich UE, a jednocześnie zapewniałyby emitentom papierów wartościowych, podmiotom pobierającym podatek u źródła, pośrednikom finansowym i państwu członkowskiemu, w zależności od przypadku, przejrzystość i pewność co do tożsamości inwestorów. W tym celu ramy te powinny opierać się na zautomatyzowanych procedurach, takich jak cyfryzacja certyfikatu rezydencji podatkowej (pod względem zarówno procedury, jak i formy). Powinny być również na tyle elastyczne, by należycie uwzględniały poszczególne systemy mające zastosowanie w różnych państwach członkowskich, a jednocześnie powinny zapewniać odpowiednie narzędzia zapobiegające nadużyciom w celu ograniczenia ryzyka oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania. W tym względzie należy wziąć pod uwagę różne podejścia organów podatkowych, w zależności od istniejących systemów ulg. W ramach systemu ulg u źródła organy podatkowe są w stanie uzyskać istotne informacje na temat inwestorów i łańcucha płatności dopiero po tym, jak zostanie zastosowana ulga. Natomiast gdy stosuje się system zwrotu kluczowe znaczenie dla organów podatkowych ma to, by odpowiednie informacje uzyskać przed zastosowaniem ulgi w celu dokonania oceny, czy taką ulgę należy przyznać. W obu systemach ulg ustanawia się zasady dotyczące odpowiedzialności pośrednika finansowego w przypadku nienależnych ulg. Niniejsza dyrektywa nie ogranicza zdolności państw członkowskich do uregulowania środków, za pomocą których certyfikowani pośrednicy finansowi rekompensują wszelkie nakłady poniesione w ramach dostosowywania się do obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie lub wypełniania tych obowiązków.
- (3) Biorąc pod uwagę te różnice oraz zasadę proporcjonalności, przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące krajowych rejestrów certyfikowanych pośredników finansowych oraz obowiązków zgłaszania informacji nie powinny być wiążące dla państw członkowskich, które wprowadziły pełny system ulg u źródła i w których współczynnik

⁽¹⁾ Opinia z dnia 28 lutego 2024 r. (opublikowana w Dz.U. C, C/2024/6762, 26.11.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/6762/oj>) i opinia z dnia 14 listopada 2024 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C, C/2024/1580 z 5.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/1580/oj>.

kapitalizacji rynkowej jest niższy niż pewien próg, określony w niniejszej dyrektywie. Cel polegający na promowaniu efektywnych i solidnych systemów ulg w nadmiernym podatku u źródła na całym rynku wewnętrznym należy uznać za osiągnięty, gdy państwa członkowskie nadal stosujące swój krajowy system ulg u źródła spełniają oba te kryteria, jak określono w niniejszej dyrektywie. Po pierwsze kryterium kapitalizacji rynkowej jest powiązane z wielkością gospodarki i możliwą skalą wypłat dywidend. Niska kapitalizacja rynkowa oznacza niskie poziomy wypłat dywidend i tym samym niższe ryzyko nadużyć podatkowych. W przypadku gdy w państwie członkowskim będzie osiągnięty lub przekraczany przez pewien okres próg współczynnika kapitalizacji rynkowej, wówczas zastosowanie powinny mieć przewidziane w niniejszej dyrektywie wspólne zasady; powinny one nadal mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy w dowolnym późniejszym okresie współczynnik kapitalizacji rynkowej w tym państwie spadnie poniżej tego progu. Po drugie pełne systemy ulg u źródła umożliwiające proste i efektywne stosowanie odpowiedniej stawki podatkowej w momencie płatności powinny być uznawane za równoważne systemowi ulg u źródła przewidzianemu w niniejszej dyrektywie. Te dwa kryteria stosowane wspólnie mogą zapewnić inwestorom na całym rynku wewnętrznym skuteczny dostęp do efektywnych procedur w zakresie ulg w nadmiernym podatku u źródła we wszystkich państwach członkowskich. W przypadku państw członkowskich, które mają stosunkowo mały rynek akcji i ich krajowy system ulg u źródła jest wystarczająco efektywny, wymagania zmian w tych systemach nie byłyby uznawane za proporcjonalne. Co więcej, jako że wspólne przepisy niniejszej dyrektywy obejmowałyby prawie cały rynek wewnętrzny, osiągnięto by odpowiedni poziom konwergencji.

- (4) Niniejsza dyrektywa harmonizuje dostęp do systemów ulg dla inwestorów we wszystkich państwach członkowskich poprzez wprowadzenie wspólnego systemu ulg u źródła i wspólnego systemu szybkiego zwrotu, przy czym nadal pozostawia się państwom członkowskim – pod pewnymi warunkami i z uwzględnieniem różnic w rozwoju gospodarek państw członkowskich – możliwość utrzymania krajowych systemów ulg u źródła, a jednocześnie zapewnia dostęp do systemów ulg w państwach członkowskich. W każdym przypadku, w zależności od kryteriów oceny ryzyka, zainteresowane państwa członkowskie, które uznają za właściwe, by – na przykład – wzmocnić swoje instrumenty służące do zwalczania oszustw podatkowych i nadużyć podatkowych, mogłyby stosować narzędzia przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (5) Aby krajowy system ulg u źródła mógł zostać uznany za kompleksowy, powinien zawierać szereg szczególnych kluczowych cech, jak określono w niniejszej dyrektywie. Powinien on zapewniać osobie fizycznej lub podmiotowi, które są uprawnione do takiej ulgi, szeroki dostęp do takiej ulgi oraz zapewniać ulgę podatnikom do niej uprawnionym, z wyjątkiem przypadków niezgłoszenia wymaganych informacji określonych przez odnośne państwo członkowskie. Co do zasady wymagane informacje nie powinny wykraczać poza dane, o których mowa w art. 12, 13 lub 15. Krajowy system ulg u źródła powinien zapewniać dostęp zarówno dla inwestycji bezpośrednich, jak i pośrednich, i nie powinny istnieć dodatkowe bariery wejścia inne niż te przewidziane w art. 11 ust. 2. A zatem krajowy system ulg u źródła nie powinien jedynie zapewniać prawnej możliwości skorzystania z ulgi, ale taka ulga powinna być faktycznie przyznawana podatnikom w przypadkach, gdy są oni do niej uprawnieni. W ramach krajowego systemu ulg u źródła nie należy nakładać dodatkowych obowiązków, obejmujących na przykład równoległy system zgłaszania informacji. Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące odpowiedzialności w przypadku uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła oraz kary mające zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych dotyczących tego systemu ulg u źródła. Jeśli chodzi o warunek dotyczący współczynnika kapitalizacji rynkowej, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) powinien przekazać dane, które są wymagane na podstawie regulacyjnych standardów technicznych. W przypadku gdy państwo członkowskie nie spełnia jednego lub obu tych warunków (dotyczących pełnego systemu ulg u źródła i progu współczynnika kapitalizacji rynkowej) lub przestało spełniać jeden lub oba te warunki, powinno ono dokonać transpozycji wszystkich przepisów niniejszej dyrektywy do przepisów krajowych.
- (6) W celu zapewnienia proporcjonalnego podejścia niniejsza dyrektywa powinna obejmować procedury w zakresie ulg w nadmiernym podatku u źródła, które są wiążące tylko w tych państwach członkowskich, które stosują podatek u źródła od dywidend gotówkowych lub akcyjnych według różnych stawek w zależności od rezydencji podatkowej danego inwestora. W takich przypadkach państwa członkowskie muszą zapewnić ulgę, jeżeli w sytuacji, w której zastosowanie ma niższa stawka podatku, zastosowano stawkę wyższą. Aby zwiększyć efektywność odpowiedniej procedury w zakresie ulg i zapewnić wyższy poziom przestrzegania przepisów przez podatników, państwa członkowskie powinny mieć też możliwość wdrożenia podobnych procedur w odniesieniu do płatności odsetek z tytułu obligacji w obrocie publicznym na rzecz nierezydentów. Państwa członkowskie, które nie potrzebują procedur w zakresie ulg w nadmiernym podatku u źródła od dywidend i odsetek, w zależności od przypadku, nie są objęte procedurami, o których mowa w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy ulga w nadmiernym podatku u źródła jest potrzebna oraz aby zapewnić wspólny dostęp do takiej ulgi, niniejsza dyrektywa powinna przewidzieć wspólny system ulg u źródła oraz system szybkiego zwrotu, które mają zostać wdrożone przez państwa członkowskie.
- (7) Ze względu na to, że inwestorzy mogą znajdować się w dowolnym państwie członkowskim, zasady dotyczące wspólnego i cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej (eCFR) powinny mieć zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich. Aby zapewnić wszystkim unijnym podatnikom dostęp do wspólnego, odpowiedniego i skutecznego dowodu ich rezydencji podatkowej, państwa członkowskie powinny stosować zautomatyzowane procedury wydawania eCFR na potrzeby stosowania systemu ulg u źródła, pełnego systemu ulg u źródła, systemu szybkiego zwrotu lub systemu standardowego zwrotu w celu uzyskania ulgi w nadmiernym podatku u źródła od dywidend wypłacanych z tytułu akcji w obrocie publicznym lub odsetek wypłacanych z tytułu obligacji w obrocie

publicznym, o ile ma to zastosowanie. Ponadto eCFR powinny być wydawane w takim samym rozpoznawalnym i akceptowalnym formacie cyfrowym oraz powinny mieć taką samą treść.

- (8) W celu zapewnienia większej efektywności certyfikat powinien obejmować maksymalnie okres roku kalendarzowego lub roku podatkowego (takiego jak przejściowy rok podatkowy lub rok podatkowy dłuższy niż jeden rok kalendarzowy), dla którego został wydany, i powinien być w tym okresie ważny do celów poświadczenia rezydencji podatkowej w tym okresie. Wydające państwa członkowskie powinny mieć możliwość unieważnienia eCFR w całości lub w części, jeżeli organy podatkowe mają dowody na to, że dany podatnik nie jest – przez cały okres, który jest objęty tym certyfikatem, lub przez jego część – rezydentem wydającego państwa członkowskiego. Aby umożliwić efektywną identyfikację unijnych podmiotów, eCFR powinien zawierać numer identyfikacji podatkowej lub, gdy nie ma takiego numeru – czyli w przypadku gdy dane państwo członkowskie nie nadaje podatnikom takiego numeru – jego funkcjonalny odpowiednik do celów podatkowych. Dodatkowo, w przypadku gdy organ wydający eCFR posiada takie dane, eCFR powinien zawierać niepowtarzalny identyfikator europejski (EUID), identyfikator podmiotu prawnego (LEI) lub dowolny inny numer rejestracyjny podmiotu prawnego, który jest ważny przez cały okres objęty certyfikatem. Ponadto w przypadku gdy numer identyfikacji podatkowej dla osób fizycznych nie istnieje, ponieważ państwo członkowskie rezydencji podatkowej nie nadaje swoim podatnikom takiego numeru, powinna również istnieć możliwość zastosowania jego funkcjonalnego odpowiednika do celów podatkowych. Identyfikatory, które są wykorzystywane, powinny być ważne przez cały okres objęty certyfikatem.
- (9) eCFR powinien zawierać odniesienie do umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, zgodnie z którą podatnik wnioskuje o uznanie go za rezydenta do celów podatkowych, w stosownych przypadkach. Aby eCFR został uznany przez państwo członkowskie źródła za ważny dowód rezydencji podatkowej – w przypadku gdy z wnioskiem o ulgę w nadmiernym podatku u źródła występuje się na mocy postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – ważne jest by eCFR zawierał odniesienie do mającej zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Organ wydający powinien mieć możliwość wskazania na danym certyfikacie więcej niż jednej mającej zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Choć eCFR ma przede wszystkim służyć wdrożeniu procedur dotyczących podatku u źródła, mógłby mieć też szerszy zakres zastosowania i stanowić dowód rezydencji do celów podatkowych w sytuacjach wykraczających poza procedury w zakresie podatku u źródła. Do celów procedur w zakresie ulg w podatku u źródła eCFR nie powinien zawierać żadnych dodatkowych informacji. W zamierzeniu certyfikat ten ma być wydawany wyłącznie raz w ciągu roku kalendarzowego lub raz w ciągu roku podatkowego, nawet jeżeli ten sam podatnik wielokrotnie inwestuje w tych samych państwach członkowskich źródła, o ile rezydencja tego podatnika do celów podatkowych pozostaje taka sama.
- (10) Aby osiągnąć cel, jakim jest zwiększenie efektywności ulg w nadmiernym podatku u źródła, w całej Unii należy wdrożyć wspólne procedury, które pozwolą szybko uzyskać jasne i bezpieczne informacje na temat tożsamości inwestora, w szczególności w przypadku dużych baz danych dotyczących inwestorów, tj. w odniesieniu do inwestycji w papiery wartościowe w obrocie publicznym, w przypadku których określenie tożsamości poszczególnych inwestorów nie jest łatwe. Procedury takie powinny również umożliwiać zastosowanie odpowiedniej stawki podatkowej w momencie płatności (ulga u źródła) lub szybką refundację nadwyżki zapłaconego podatku. Ponieważ inwestycje transgraniczne zwykle obejmują łańcuch płatności pośredników finansowych, odpowiednie procedury powinny również umożliwiać śledzenie i identyfikowanie łańcucha pośredników, a co za tym idzie przepływu dochodów od emitenta papieru wartościowego aż do zarejestrowanego właściciela oraz informacji na temat inwestora bazowego. Najpowszechniejsze rodzaje uzgodnień inwestycyjnych obejmują zwykle bank depozytariusza lub inną jednostkę inwestycyjną, taką jak podmiot prowadzący działalność maklerską, która posiadają papiery wartościowe w swoim imieniu, na rzecz inwestora bazowego. W takich uzgodnieniach to inwestor bazowy byłby uważany za zarejestrowanego właściciela papierów wartościowych. Państwa członkowskie, które stosują podatek u źródła od dochodów z tytułu papierów wartościowych i zapewniają ulgę w nadmiernym podatku u źródła, ale nie posiadają pełnego systemu ulg u źródła lub w których współczynnik kapitalizacji rynkowej jest równy progowi określonemu w niniejszej dyrektywie lub od niego wyższy, powinny utworzyć i prowadzić krajowy rejestr tych pośredników finansowych, którzy odgrywają znaczącą rolę w łańcuchu płatności. Po zarejestrowaniu tacy pośrednicy finansowi powinni być zobowiązani do zgłaszania dostępnych im informacji na temat obsługiwanych przez siebie wypłat dywidend lub odsetek, o ile ma to zastosowanie. Wymagane informacje powinny ograniczać się do informacji, które mają kluczowe znaczenie z punktu widzenia odtworzenia łańcucha płatności, a w związku z tym mogą być użyteczne w celu zapobiegania ryzykom oszustwa podatkowego lub nadużycia podatkowego, w zakresie, w jakim takie informacje są dostępne dla pośrednika zgłaszającego te informacje. Państwa członkowskie, które stosują podatek u źródła od odsetek na podstawie różnych stawek i muszą stosować podobne procedury w zakresie ulg lub posiadają pełny system ulg u źródła w odniesieniu do wypłaty dywidend i w których współczynnik kapitalizacji rynkowej jest niższy niż próg określony w niniejszej dyrektywie, mogą również, w zależności od przypadku, rozważyć korzystanie z utworzonego rejestru krajowego.
- (11) Ponieważ pośrednikami finansowymi najczęściej uczestniczącymi w łańcuchach płatności związanych z papierami wartościowymi są duże instytucje zdefiniowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽³⁾, a także centralne depozyty papierów wartościowych świadczące usługi podmiotu pobierającego podatek u źródła, podmioty te powinny być zobowiązane do złożenia wniosku o bycie zarejestrowanymi

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

w krajowych rejestrach państw członkowskich. W przypadku gdy takie podmioty działają za pośrednictwem oddziału lub oddziałów lub za pośrednictwem co najmniej jednej spółki zależnej w dowolnym państwie członkowskim, powinny one mieć możliwość wyboru, czy obowiązek rejestracji w poszczególnych państwach członkowskich źródła wypełnią jako jeden certyfikowany pośrednik finansowy na poziomie grupy czy też na poziomie poszczególnych oddziałów lub jednostek zależnych, lub móc zdecydować się na połączenie tych rozwiązań. Inni pośrednicy finansowi powinni też mieć możliwość złożenia wniosku o bycie zarejestrowanymi w krajowych rejestrach państw członkowskich według własnego uznania. W obu sytuacjach, zarówno w ramach obowiązkowej, jak i dobrowolnej rejestracji, pośrednicy finansowi powinni mieć możliwość samodzielnego złożenia wniosku o rejestrację lub bycia reprezentowanym przez innego pośrednika finansowego będącego częścią tej samej grupy i działającego w ich imieniu w celu zminimalizowania obciążenia administracyjnego i wpływu na preferowany sposób organizacji. Pośrednicy finansowi powinni sami składać wniosek o bycie zarejestrowanymi za pośrednictwem europejskiego portalu certyfikowanych pośredników finansowych (zwanego dalej „portalem”), który powinien pełnić rolę pojedynczego punktu kontaktowego. Takie wnioski powinny być przekazywane za pośrednictwem tego portalu odpowiednim państwom członkowskim. Następnie państwa członkowskie powinny podjąć decyzję w sprawie danego wniosku o rejestrację. W związku z tym portal ten powinien służyć jako narzędzie odzwierciedlające decyzje państw członkowskich dotyczące rejestracji pośredników finansowych.

- (12) Niniejsza dyrektywa powinna również zawierać przepisy dotyczące wymogów w zakresie rejestracji w rejestrach krajowych, a także przepisy dotyczące jej odmowy. W przypadku odrzucenia wniosku o rejestrację pośrednicy finansowi powinni nadal mieć możliwość złożenia innego wniosku o rejestrację na późniejszym etapie, jeżeli powody odmowy zostały usunięte. Po zarejestrowaniu pośrednicy finansowi powinni być uznawani za „certyfikowanych pośredników finansowych” w danym państwie członkowskim i powinni podlegać obowiązkowi certyfikowanych pośredników finansowych wynikającym z niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny aktualizować portal w przypadku zarejestrowania certyfikowanego pośrednika finansowego. Niniejsza dyrektywa powinna również zawierać przepisy dotyczące usuwania certyfikowanych pośredników finansowych z rejestru krajowego lub odmawiania im możliwości wystąpienia z wnioskiem o ulgę. W przypadku gdy państwo członkowskie postanowi usunąć certyfikowanego pośrednika finansowego z rejestru, odmówić mu możliwości wystąpienia z wnioskiem o ulgę lub odrzucić jego wniosek o rejestrację, to państwo członkowskie powinno odpowiednio zaktualizować portal. Celem takiej aktualizacji jest umożliwienie państwom członkowskim dokonania oceny podjętych środków, takich jak usunięcie z rejestru lub odmowę rejestracji, oraz wzięcia tych środków pod uwagę w kontekście wszelkich przyszłych wniosków o rejestrację składanych przez tego samego pośrednika finansowego w ich własnym rejestrze krajowym. Przepisy krajowe danego państwa członkowskiego mają zastosowanie do praw i obowiązków zainteresowanych stron, w tym w zakresie prawa do odwołania, w odniesieniu do wszelkich decyzji podejmowanych przez państwo członkowskie w związku z rejestracją i usunięciem z rejestru krajowego.
- (13) Aby zapewnić większą przejrzystość w zakresie tożsamości i sytuacji inwestora otrzymującego wypłatę dywidendy lub odsetek oraz w zakresie przepływu płatności od emitenta, certyfikowani pośrednicy finansowi powinni zgłaszać odpowiednie informacje w określonych terminach. W niniejszej dyrektywie należy przewidzieć dwie możliwości zgłaszania informacji: w sposób bezpośredni i pośredni. W przypadku zgłaszania bezpośredniego certyfikowany pośrednik finansowy powinien zgłaszać informacje bezpośrednio właściwemu organowi państwa członkowskiego źródła. W przypadku zgłaszania pośredniego certyfikowani pośrednicy finansowi powinni przekazywać stosowne informacje w kolejności sekwencyjnej wzdłuż łańcucha płatności związanych z papierami wartościowymi oraz w odniesieniu do pozycji tych certyfikowanych pośredników finansowych w łańcuchu płatności związanych z papierami wartościowymi, którego są częścią. W rezultacie informacje te powinny dotrzeć do podmiotu pobierającego podatek u źródła lub wyznaczonego certyfikowanego pośrednika finansowego, którzy zgłaszają je właściwemu organowi państwa członkowskiego źródła. Zgłoszone dane powinny obejmować informacje dotyczące kwalifikowalności danego inwestora, ale powinny ograniczać się do informacji, którymi dysponuje certyfikowany pośrednik finansowy zgłaszający te informacje. Pośrednicy finansowi, którzy nie mają obowiązku rejestracji jako certyfikowani pośrednicy finansowi i którzy nie zdecydowali się na taką rejestrację, nie powinni podlegać obowiązkowi zgłaszania informacji wynikającym z niniejszej dyrektywy. Niemniej jednak informacje na temat płatności obsługiwanych przez takich pośredników niebędących certyfikowanymi pośrednikami finansowymi nadal są istotne do celów prawidłowego odtworzenia łańcucha płatności przed zastosowaniem systemów ulg określonych w niniejszej dyrektywie.
- (14) Aby zapewnić brak luk informacyjnych w łańcuchu płatności i umożliwić inwestorom dostęp do procedur w zakresie ulg, niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać, by certyfikowany pośrednik finansowy – niezależnie od tego czy jest on bezpośrednio zaangażowany w dany łańcuch płatności – odgrywał w ramach tego łańcucha płatności rolę pośrednika finansowego. Oznacza to, że certyfikowani pośrednicy finansowi posiadają obowiązki i zobowiązania związane ze zgłaszaniem informacji i systemem ulg, które miałby dany pośrednik finansowy, gdyby był certyfikowanym pośrednikiem finansowym. Dzięki temu uzgodnienie między pośrednikami finansowymi organy podatkowe byłyby w stanie uzyskać wszelkie istotne informacje i porównać informacje w całym łańcuchu płatności w skuteczny sposób, a inwestorzy mieliby możliwość dostępu do systemu ulg nawet w sytuacjach, gdy pośrednik finansowy nie jest zarejestrowany w danym państwie członkowskim ani nie podlega obowiązkowi wynikającym z niniejszej dyrektywy.

- (15) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać certyfikowanym pośrednikom finansowym outsourcingu zadań związanych z wypełnianiem ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. W związku z tym certyfikowany pośrednik finansowy powinien mieć możliwość polegania na osobie trzeciej w celu wypełnienia odpowiednich obowiązków dotyczących procedur w zakresie podatku u źródła. W każdym przypadku odpowiedzialność za wypełnienie tych obowiązków powinien ponosić certyfikowany pośrednik finansowy, który zlecił ich outsourcing.
- (16) Aby zwiększyć skuteczność i konkurencyjność URK, należy ułatwić i przyspieszyć procedury w zakresie ulgi w nadmiernym podatku u źródła od dochodów z tytułu papierów wartościowych, w przypadku gdy odpowiedni certyfikowani pośrednicy finansowi przekazali stosowne informacje, w tym informacje dotyczące tożsamości inwestora. Odpowiedni certyfikowani pośrednicy finansowi to wszyscy certyfikowani pośrednicy finansowi w łańcuchu płatności związanych z papierami wartościowymi, którzy usytuowani są między inwestorem a emitentem papierów wartościowych i którzy mogą być zobowiązani do przekazywania informacji o płatnościach dokonywanych przez niecertyfikowanych pośredników finansowych uczestniczących w tym łańcuchu. Mając na uwadze różne podejścia w państwach członkowskich, należy przewidzieć dwa rodzaje procedur: pierwsza z nich to system ulg u źródła, w którym odpowiednia stawka podatku u źródła jest stosowana bezpośrednio w momencie pobrania podatku u źródła, a druga to system szybkiego zwrotu, gdzie wniosek o zwrot jest składany przez certyfikowanego pośrednika finansowego i rozpatrywany przez organ podatkowy państwa członkowskiego źródła w ustalonym terminie przewidzianym w niniejszej dyrektywie. Jeżeli takie wnioski o zwrot nie zostaną rozpatrzone w tym terminie i gdy jest to przewidziane w przepisach krajowych, należy naliczyć odsetki za zwłokę. Państwa członkowskie stosujące przepisy rozdziału III niniejszej dyrektywy powinny mieć możliwość wprowadzenia systemu ulg u źródła lub systemu szybkiego zwrotu lub połączenia tych systemów, zapewniając, by co najmniej jeden z nich był dostępny dla wszystkich inwestorów, zgodnie z wymogami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie. Państwo członkowskie, które zdecydowało się na takie połączenie, powinno mieć możliwość ograniczenia stosowania tylko jednego systemu do konkretnych przypadków, takich jak scenariusze niskiego ryzyka, pod warunkiem że drugi system pozostanie dostępny we wszystkich innych przypadkach objętych niniejszą dyrektywą. Osoby otrzymujące płatności nieobjęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, takie jak dywidendy od spółek notowanych na rynku regulowanym wypłacane zarejestrowanym właścicielom będącym rezydentami do celów podatkowych państwa członkowskiego źródła, dywidendy od spółek nienotowanych na rynku regulowanym lub odsetki w przypadku gdy dane państwo członkowskie nie zdecydowało się na stosowanie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do wypłaty odsetek, w dalszym ciągu mogłyby być uprawnione do wystąpienia z wnioskiem o ulgę w nadmiernym podatku u źródła w ramach krajowego systemu ulg u źródła lub zwrotu mającego zastosowanie do procedur odpowiadających takim płatnościom.
- (17) W przypadku gdy odpowiednie wymogi niniejszej dyrektywy nie są spełnione w odniesieniu do płatności objętych zakresem niniejszej dyrektywy – lub na życzenie zainteresowanego inwestora – państwa członkowskie powinny stosować procedury w zakresie ulg w nadmiernym podatku u źródła w oparciu o standardowy system zwrotu jako system rezerwowy względem procedur przyspieszonych określonych w niniejszej dyrektywie. Inwestorzy, którzy są uprawnieni do ulgi lub ich upoważnieni przedstawiciele powinni mieć możliwość odzyskania nadmiernego podatku u źródła zapłaconego w jednym z państw członkowskich tylko wtedy, gdy certyfikowany pośrednik finansowy nie skorzystał z systemu ulgi u źródła ani systemu szybkiego zwrotu.
- (18) W przypadku, gdy istnieje ryzyko oszustw podatkowych lub nadużyć podatkowych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość egzekwowania środków zwalczania nadużyć finansowych i prowadzenia szczegółowego dochodzenia, przed rozpatrzeniem wniosku o szybki zwrot. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć prawo do odrzucenia wniosku o zwrot pod pewnymi warunkami. Warunki te powinny obejmować przypadki, gdy wymogi dotyczące takiego wniosku nie są spełnione lub gdy łańcuch płatności nie może zostać odtworzony. Powinna też istnieć możliwość odrzucenia wniosku o zwrot, gdy państwo członkowskie postanowi wszcząć procedurę weryfikacji lub kontrolę podatkową oparte na kryteriach oceny ryzyka. Powinna istnieć możliwość stosowania tych procedur weryfikacji lub kontroli podatkowej w każdym przypadku uznanym za stwarzający ryzyko oszustw podatkowych lub nadużyć podatkowych.
- (19) Aby zabezpieczyć systemy ulg w nadmiernym podatku u źródła, państwa członkowskie prowadzące rejestr krajowy powinny również wymagać od certyfikowanych pośredników finansowych weryfikacji kwalifikowalności inwestorów, którzy chcą wystąpić z wnioskiem o ulgę. W szczególności certyfikowani pośrednicy finansowi powinni uzyskać certyfikat rezydencji podatkowej danego inwestora oraz oświadczenie, że inwestor ten jest uprawniony do ulgi w podatku u źródła – na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego źródła lub umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz jeśli wymaga tego państwo członkowskie źródła – oświadczenia, że inwestor jest beneficjentem rzeczywistym wypłaty dywidendy lub odsetek zgodnie z krajowymi przepisami państwa członkowskiego źródła lub z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, jak opisano w komentarzu do art. 10 lub 11 modelowej konwencji podatkowej OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku. W związku z tym państwa członkowskie źródła powinny mieć możliwość wymagania oświadczenia dotyczącego własności rzeczywistej.
- (20) Certyfikowani pośrednicy finansowi powinni być zobowiązani do zweryfikowania mającej zastosowanie stawki podatku u źródła w oparciu o konkretną sytuację inwestora i do wskazania, czy wiedzą o jakichkolwiek uzgodnieniach finansowych dotyczących bazowych papierów wartościowych, które to uzgodnienia nie zostały rozliczone, wygasły lub zostały w inny sposób zakończone w dniu ustania prawa do dywidendy. W tym kontekście obowiązek ten należy rozumieć w taki sposób, że certyfikowany pośrednik finansowy najbliższy inwestorowi, swojemu klientowi, powinien podjąć rozsądne środki, by dokonać takich weryfikacji w dobrej wierze. Na przykład certyfikowani pośrednicy finansowi powinni sprawdzić czy informacje zawarte w eCFR bądź w jego odpowiedniku lub informacje zawarte w oświadczeniu inwestora nie są sprzeczne z informacjami na temat klientów zgromadzonymi przez tych certyfikowanych pośredników finansowych w ramach ich zwykłej działalności. Takie

informacje obejmują informacje o rachunku inwestora i inne informacje, które mogli uzyskać w ramach stosowania zasady „znaj swojego klienta”. W związku z tym certyfikowani pośrednicy finansowi nie powinni być objęci wymogiem przeprowadzania dalszych weryfikacji lub zwracania się do klienta o dalsze informacje i do ich gromadzenia. Dodatkowo inwestor powinien być zobowiązany do informowania pośrednika finansowego o wszelkich zmianach w jego odnośnej sytuacji. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na to, by spełnienie wymogów należytej staranności było weryfikowane raz w roku, chyba że certyfikowany pośrednik finansowy wie lub powinien wiedzieć, że sytuacja inwestora zmieniła się lub że podane informacje są nieprawidłowe lub niewiarygodne.

- (21) Stosowanie procedur w zakresie ulg w nadmiernym podatku u źródła na mocy niniejszej dyrektywy opiera się na warunku, zgodnie z którym zarejestrowany właściciel, który jest osobą fizyczną albo podmiotem i który kwalifikuje się do otrzymania dywidendy lub odsetek jako posiadacz papierów wartościowych, jest również osobą uprawnioną do ulgi w podatku u źródła zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, stosownie do przypadku. Gdy zarejestrowany właściciel jest również osobą uprawnioną do ulgi, zastosowanie powinny mieć wyłącznie przepisy dotyczące inwestycji bezpośrednich. Jednak w sytuacjach, gdy nie ma takiej zbieżności między zarejestrowanym właścicielem a osobą uprawnioną do ulgi, zastosowanie powinny mieć przepisy dotyczące inwestycji pośrednich. Przepisy dotyczące inwestycji pośrednich zapewniają ulgę w przypadkach, gdy pewne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub ich inwestorzy mogliby być uprawnieni do ulgi, ale nie są zarejestrowanymi właścicielami, ponieważ papiery wartościowe znajdują się w posiadaniu innej osoby prawnej lub w posiadaniu transparentnego podatkowo przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania. Przepisy dotyczące inwestycji pośrednich zapewniają uprawnionym inwestorom dostęp do procedur przewidzianych na mocy niniejszej dyrektywy. W związku z tym pojęcie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania państwa członkowskie powinno być rozumiane jako uwzględniające przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, które są uprawnione do występowania z wnioskiem o ulgę w nadmiernym podatku u źródła we własnym imieniu, a także przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, w których inwestorzy posiadający udziały w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania są uprawnieni do ulgi, na podstawie przepisów krajowych państwa członkowskiego źródła lub umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. W przypadku zaangażowania w inwestycje pośrednie certyfikowany pośrednik finansowy nadal powinien być zobowiązany do spełnienia wymogów należytej staranności. Ponadto powinna istnieć możliwość pociągnięcia certyfikowanego pośrednika finansowego do odpowiedzialności, gdy dojdzie do jakiegokolwiek uszczuplenia dochodów podatkowych.
- (22) Uznaje się, że uzgodnienia finansowe mogą być wykorzystywane do przenoszenia – w całości lub w części – własności papierów wartościowych lub odnośnych ryzyk inwestycyjnych. Udowodniono również, że uzgodnienia takie są wykorzystywane w arbitrażu dywidendowym i schematach polegających na nadużywaniu zwolnienia podatkowego dla dywidend (ang. Dividend stripping), takich jak systemy cum-ex i cum-cum, tylko po to, by uzyskać zwrot w przypadku braku odpowiedniego uprawnienia lub by zwiększyć kwotę zwrotu, do którego inwestor był uprawniony. Powinna istnieć możliwość, by takie uzgodnienia jak kontrakty terminowe typu futures, transakcje z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, udzielenie i zaciągnięcie pożyczki papierów wartościowych, transakcje zwrotne kupno-sprzedaż lub sprzedaż-kupno, instrumenty pochodne, transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego i kontrakty różnic kursowych mogły być uznawane za uzgodnienia finansowe, jeżeli wiążą się one z tymczasowym lub stałym oddzieleniem osoby fizycznej lub podmiotu ponoszącego ryzyko ekonomiczne inwestycji od prawnego właściciela akcji lub praw bazowych. Przedstawione przykłady nie wyczerpują wszystkich możliwości.
- (23) Ponadto w przypadku uzgodnień finansowych przyjmuje się, że własność papierów wartościowych nie zostaje przeniesiona na ich nabywcę lub osobę zaciągającą pożyczkę papierów wartościowych, jeżeli ryzyko ekonomiczne pozostaje po stronie sprzedawcy lub osoby udzielającej pożyczki papierów wartościowych w drodze dowolnej transakcji prawnej, takiej jak udzielenie pożyczki papierów wartościowych, opcje lub kontrakty terminowe typu futures. Powinna istnieć możliwość, by wszelkie uzgodnienia, na mocy których zainteresowanym stronom wypłacana jest dywidenda, były uznawane za uzgodnienie finansowe. Zainteresowane strony nie zawsze otrzymują wypłatę w środkach pieniężnych, ale mogą również otrzymać rekompensatę w sposób bardziej pośredni, np. w postaci różnicy w cenie papierów wartościowych lub instrumentów pochodnych. Informacje na temat uzgodnień finansowych są niezbędne do tego, by organy podatkowe mogły zwalczać oszustwa podatkowe i nadużycia podatkowe. W przypadku gdy takie informacje są zgłaszane bezpośrednio, powinny one być wymagane wyłącznie od certyfikowanych pośredników finansowych, którzy – ze względu na swoją pozycję w łańcuchu – mogliby być bezpośrednio zaangażowani w dane uzgodnienie finansowe; taka sytuacja wystąpi w przypadku certyfikowanych pośredników finansowych występujących z wnioskiem o ulgę. W przypadku zgłaszania pośredniego, informacje na temat uzgodnień finansowych powinny być zgłaszane przez certyfikowanego pośrednika finansowego zarejestrowanego właściciela. W takich przypadkach informacje takie należy zgłaszać w kolejności sekwencyjnej wzdułuż łańcucha płatności związanych z papierami wartościowymi, tak by ostatecznie dotarły do podmiotu pobierającego podatek u źródła lub wyznaczonego certyfikowanego pośrednika finansowego. Oznacza to, że inni zgłaszający certyfikowani pośrednicy finansowi muszą przekazać podmiotowi pobierającemu podatek u źródła lub wyznaczonemu certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu informacje na temat tych uzgodnień finansowych, nawet jeżeli ci zgłaszający certyfikowani pośrednicy finansowi nie są bezpośrednio zaangażowani w dane uzgodnienie finansowe. W przypadku obligacji i płatności odsetek zgłaszanie informacji na temat uzgodnień finansowych nie powinno być wymagane.
- (24) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia stosowania systemu ulg u źródła lub systemu szybkiego zwrotu, gdy systemy te powodują zwiększone ryzyko oszustw podatkowych lub nadużyć podatkowych. W związku z tym należy utworzyć wykaz takich sytuacji, w których państwa członkowskie mogą wykluczyć wnioski o ulgę i przeprowadzić dalsze kontrole. Aby uwzględnić różnice w krajowych systemach prawnych,

a w szczególności ocenę ryzyka podatkowego, utworzenie takiego wykazu nie powinno być obowiązkowe, a państwa członkowskie powinny mieć swobodę decydowania o tym, które z takich sytuacji powinny być objęte systemem standardowego zwrotu. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę nie zezwalały, by w sytuacjach, w których zdaniem państw członkowskich występuje zwiększone ryzyko, można było korzystać z ulgi u źródła lub szybkiego zwrotu. Dzięki tym środkom organy podatkowe byłyby lepiej przygotowane do zwalczania systemów nadużyć, ponieważ organy te miałyby możliwość przeprowadzania dalszych kontroli w celu ustalenia, czy wnioski o ulgę są uzasadnione i czy należy taką ulgę przyznać. Jednym z takich środków jest próg związany z kwotą dywidendy brutto. Proóg ten należy obliczać w odniesieniu do zarejestrowanego właściciela lub inwestora uprawnionego do ulgi w nadmiernym podatku u źródła, jeżeli ten zarejestrowany właściciel jest przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania lub wyznaczoną osobą prawną takiego przedsiębiorstwa. Proóg ten nie powinien mieć zastosowania w sytuacjach, gdy podmiotem uprawnionym do ulgi jest przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania mające siedzibę i podlegające regulacjom w Unii lub mające zarządzającego z siedzibą w Unii i podlegającego regulacjom Unii, ustawowy system emerytalny państwa członkowskiego lub instytucja pracowniczych programów emerytalnych zarejestrowana lub wykonująca działalność na podstawie zezwolenia w państwie członkowskim zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341⁽⁴⁾. Te przedsiębiorstwa, systemy i instytucje są w wysokim stopniu regulowane, objęte nadzorem właściwych organów krajowych i podlegają solidnym kontrolom wewnętrznym. Takie regulacje i nadzór wymuszają przestrzeganie odpowiednich przepisów i minimalizuje ryzyko oszustw podatkowych i nadużyć podatkowych.

- (25) Niemniej jednak istnieją przypadki, w których podatnicy mogliby wystąpić z wnioskiem o obniżoną stawkę podatku u źródła na podstawie unijnych aktów prawnych wdrożonych przepisami krajowymi. Zwykle miałyby to miejsce w przypadku, gdy prawo krajowe gwarantuje swobodę przedsiębiorczości lub swobodny przepływ kapitału w równym stopniu w sytuacjach dotyczących podmiotów krajowych, jak i w porównywalnych sytuacjach dotyczących podmiotów zagranicznych, lub w przypadku transpozycji dyrektywy. Takie przypadki mogą wymagać przeprowadzenia weryfikacji, zwłaszcza w celu oceny porównywalności sytuacji i możliwości stosowania prawa krajowego do spraw transgranicznych. W przypadku gdy wymaga się przeprowadzenia takich weryfikacji, państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozpatrywania tych spraw w ramach swojego istniejącego krajowego systemu ulg u źródła a tym samym umożliwia przyznanie ulgi w nadmiernym podatku u źródła w najszybszy i najbezpieczniejszy sposób.
- (26) Biorąc po uwagę istotną rolę certyfikowanych pośredników finansowych, jeśli chodzi o zgłaszanie kompletnych i prawidłowych informacji, które stanowią podstawę ulgi w podatku u źródła lub jego zwrotu, właściwe jest, aby przepisy krajowe państw członkowskich zawierały co najmniej przepisy, na mocy których certyfikowanych pośredników finansowych można pociągnąć do odpowiedzialności za całość lub część straty dochodów z tytułu podatku u źródła poniesionych z powodu niewypełnienia przez nich w całości lub w części kluczowych obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia w swoich przepisach krajowych ścisłej i solidarnej odpowiedzialności certyfikowanych pośredników finansowych występujących z wnioskiem o ulgę. Dodatkowo inne aspekty odpowiedzialności powinny w dalszym ciągu być w pełni regulowane przepisami krajowymi państw członkowskich. Te inne aspekty mogą obejmować przypadki, gdy podmioty pobierające podatek u źródła działające solidarnie nie występują jako certyfikowani pośrednicy finansowi, oraz przypadki związane z bezpośrednią lub pośrednią odpowiedzialnością zarejestrowanych właścicieli i inwestorów, którzy przekazują certyfikowanym pośrednikom finansowym niekompletne lub nieprawidłowe informacje. Niniejsza dyrektywa nie określa przepisów dotyczących odpowiedzialności w kontekście standardowego systemu zwrotu.
- (27) Aby zapewnić skuteczność mających zastosowanie przepisów, państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (28) Właściwa transpozycja niniejszej dyrektywy w każdym zainteresowanym państwie członkowskim ma podstawowe znaczenie dla wspierania URK jako całości oraz dla ochrony dochodów podatkowych państw członkowskich. Państwa członkowskie powinny zatem regularnie przekazywać Komisji informacje statystyczne dotyczące wdrożenia i egzekwowania na ich terytorium środków krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Aby ocenić skuteczność mających zastosowanie przepisów, Komisja powinna sporządzić ocenę na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie i innych dostępnych danych. W tym kontekście Komisja powinna rozważyć konieczność zaktualizowania przepisów wprowadzonych niniejszą dyrektywą.
- (29) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do eCFR, portalu, zgłaszania informacji przez pośredników finansowych, oświadczenia zarejestrowanego właściciela oraz wniosku o zastosowanie ulgi na podstawie niniejszej dyrektywy, należy powierzyć Komisji uprawnienia

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

wykonawcze do przyjęcia standardowych formularzy zawierających ograniczoną liczbę elementów, w tym ustalenia językowe. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁵⁾.

- (30) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszej dyrektywy powinno być zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁶⁾. Operacje przetwarzania danych określone w niniejszej dyrektywie mają na celu służyć ogólnemu interesowi publicznemu, a mianowicie kwestiom podatkowym oraz dodatkowym celom zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, potrzebom ochrony dochodów podatkowych i promowania sprawiedliwego opodatkowania, co zwiększa możliwości włączenia społecznego, politycznego i ekonomicznego w państwach członkowskich. W związku z tym do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy oraz ochrony tych celów leżących w ogólnym interesie publicznym, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia zakresu zastosowania pewnych przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2016/679 praw osób, których dane dotyczą. Takie ograniczenia nie powinny jednak wykraczać poza to, co jest bezwzględnie konieczne do osiągnięcia tych celów. Jeśli chodzi o dodatkowe informacje, które mogłyby być wymagane na podstawie niniejszej dyrektywy w celu udowodnienia rezydencji podatnika do celów podatkowych, należy rozumieć, że gromadzone informacje dotyczące osoby fizycznej ograniczają się do informacji służących identyfikacji osoby fizycznej.
- (31) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na transgraniczny charakter transakcji objętych jej zakresem oraz potrzebę zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów na całym rynku wewnętrznym – możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (32) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał ją w dniu 8 sierpnia 2023 r. ⁽⁷⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące:

- a) wydawania przez państwa członkowskie cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej (eCFR); oraz
- b) procedury mającej na celu zapewnienie ulgi w nadmiernym podatku u źródła, który może zostać pobrany przez państwo członkowskie od dywidend z tytułu akcji w obrocie publicznym oraz, w stosownych przypadkach, od odsetek z tytułu obligacji w obrocie publicznym wypłacanych zarejestrowanym właścicielom, którzy mają rezydencję podatkową poza tym państwem członkowskim.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Rozdziały I i IV mają zastosowanie do wszystkich państw członkowskich. Rozdział II ma zastosowanie do wszystkich państw członkowskich w odniesieniu do wszystkich osób fizycznych i podmiotów, które do celów podatkowych są rezydentami w ich jurysdykcji.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

2. Rozdział III ma zastosowanie do wszystkich państw członkowskich, które zapewniają ulgę w nadmiernym podatku u źródła od dywidend wypłacanych z tytułu akcji w obrocie publicznym emitowanych przez podmiot będący rezydentem do celów podatkowych w ich jurysdykcji, jeżeli:

- a) państwa te nie posiadają pełnego systemu ulg u źródła mającego zastosowanie do takiego nadmiernego podatku u źródła; lub
- b) współczynnik kapitalizacji rynkowej w tych państwach, jak określono w czterech najnowszych publikacjach Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA”) dostępnych w dniu 31 grudnia 2028 r., jest równy lub wyższy niż 1,5 % w odniesieniu do każdego z czterech kolejnych lat.

3. Państwo członkowskie, które posiada pełny system ulg u źródła mający zastosowanie do nadmiernego podatku u źródła od dywidend wypłacanych z tytułu akcji w obrocie publicznym emitowanych przez rezydenta w jego jurysdykcji, może zdecydować o stosowaniu przepisów rozdziału III, jeżeli współczynnik kapitalizacji rynkowej w tym państwie, jak wskazano w czterech najnowszych publikacjach ESMA dostępnych w dniu 31 grudnia 2028 r., jest niższy niż 1,5 % w odniesieniu do co najmniej jednego z czterech kolejnych lat.

4. Państwo członkowskie zaczyna stosować przepisy rozdziału III w ciągu pięciu lat od czwartej kolejnej publikacji danych przez ESMA wskazującej, że współczynnik kapitalizacji rynkowej w tym państwie członkowskim wyniósł lub był wyższy niż 1,5 % w każdym z czterech kolejnych lat.

5. Państwo członkowskie, które zapewnia ulgę w nadmiernym podatku u źródła od odsetek wypłacanych z tytułu obligacji w obrocie publicznym emitowanych przez rezydenta w jego jurysdykcji, może stosować przepisy rozdziału III.

6. Od momentu gdy przepisy rozdziału III zaczną mieć zastosowanie do dowolnego z państw członkowskich na podstawie ust. 2 lub 4 niniejszego artykułu, będą one już stale miały zastosowanie do tego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy warunki, które spowodowały jego zastosowanie są nadal spełniane, czy też nie.

W przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się na stosowanie rozdziału III na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, skorzystanie z tej opcji jest nieodwołalne.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „nadmierny podatek u źródła” oznacza różnicę między kwotą podatku u źródła pobieranego przez państwo członkowskie od wypłat dywidend lub odsetek z tytułu papierów wartościowych na rzecz właścicieli niebędących rezydentami przy zastosowaniu ogólnej stawki krajowej a niższą kwotą podatku u źródła stosowaną przez to państwo członkowskie od tych samych dywidend lub odsetek zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania lub szczególnymi przepisami krajowymi, stosownie do przypadku;
- 2) „akcja w obrocie publicznym” oznacza akcję dopuszczoną do obrotu na rynku regulowanym lub będącą przedmiotem obrotu na wielostronnej platformie obrotu;
- 3) „obligacja w obrocie publicznym” oznacza obligację dopuszczoną do obrotu na rynku regulowanym lub będącą przedmiotem obrotu na wielostronnej platformie obrotu lub zorganizowanej platformie obrotu;
- 4) „pośrednik finansowy” oznacza którekolwiek z poniższych, stanowiących część łańcucha płatności za papiery wartościowe między podmiotem emitującym papiery wartościowe a zarejestrowanym właścicielem otrzymującym płatności z tytułu takich papierów wartościowych:
 - a) centralny depozyt papierów wartościowych zdefiniowany w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 909/2014⁽⁸⁾;
 - b) instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) firmę inwestycyjną;
 - d) oddział podmiotów, o których mowa w lit. a), b) lub c); lub

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywę 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

- e) osobę prawną z siedzibą w państwie trzecim, która na podstawie porównywalnego ustawodawstwa państwa trzeciego rezydencji uzyskała zezwolenie na świadczenie usług porównywalnych z usługami świadczonymi przez którykolwiek z podmiotów, o których mowa w lit. a), b) lub c), lub oddział takiej osoby prawnej z państwa trzeciego;
- 5) „certyfikowany pośrednik finansowy” oznacza pośrednika finansowego zarejestrowanego w rejestrze krajowym, o którym mowa w art. 5;
- 6) „podmiot” oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, w tym, nie ograniczając się do nich spółkę, spółkę osobową, trust lub fundację;
- 7) „przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania” oznacza UCITS, AFI z UE lub alternatywny fundusz inwestycyjny zarządzany przez zarządzającego alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi mającego siedzibę w Unii (ZAFI z UE), odpowiednio, lub dowolne inne przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które na podstawie przepisów krajowych państwa członkowskiego źródła lub umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania jest uprawnione do ulgi w nadmiernym podatku u źródła, lub przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, którego inwestorzy bazowi są uprawnieni do takiej ulgi, o którą można wystąpić w ich imieniu, z wyjątkiem takich przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, które mają siedzibę w państwie trzecim wymienionym w załączniku I do konkluzji Rady dotyczących zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych lub w tabeli I załącznika do rozporządzenia delegowanego Komisji(UE) 2016/1675 ⁽⁹⁾ lub których zarządzający lub depozytariusz mają siedzibę w takim państwie trzecim;
- 8) „instytucja pracowniczych programów emerytalnych” oznacza instytucję pracowniczych programów emerytalnych zdefiniowaną w art. 6 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/2341;
- 9) „EUID” oznacza niepowtarzalny identyfikator europejski, o którym mowa w art. 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 ⁽¹⁰⁾;
- 10) „numer identyfikacji podatkowej” lub „NIP” oznacza niepowtarzalny identyfikator do celów podatkowych zarejestrowanego właściciela w państwie członkowskim;
- 11) „procedura w zakresie ulg w podatku u źródła” oznacza procedurę, w ramach której zarejestrowany właściciel otrzymujący dywidendy lub odsetki z tytułu papierów wartościowych, od których może zostać pobrany nadmierny podatek u źródła, uzyskuje ulgę w takim nadmiernym podatku lub zwrot takiego nadmiernego podatku u źródła;
- 12) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 5 i obejmuje każdą osobę upoważnioną zgodnie z przepisami krajowymi przez taki organ do działania w jego imieniu do celów niniejszej dyrektywy;
- 13) „papier wartościowy” oznacza akcję w obrocie publicznym lub obligację w obrocie publicznym;
- 14) „kwity depozytowe” oznaczają instrumenty finansowe, które są zbywalne na rynku kapitałowym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego i reprezentujące prawo własności papierów wartościowych emitenta w obrębie Unii, będąc przedmiotem obrotu w systemie obrotu w państwie członkowskim lub państwie trzecim oraz które są przedmiotem obrotu niezależnie od papierów wartościowych emitenta;
- 15) „duża instytucja” oznacza dużą instytucję zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 146 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 16) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 2 pkt 12 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹¹⁾;
- 17) „podmiot pobierający podatek u źródła” oznacza podmiot, który zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła jest odpowiedzialny za pobranie podatku u źródła od wypłaty dywidend lub odsetek z tytułu papierów wartościowych oraz przekazanie takiego podatku u źródła organowi podatkowemu państwa członkowskiego źródła, lub zgodnie z tymi przepisami jest upoważniony do przeprowadzenia tych czynności;

⁽⁹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1675 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 przez wskazanie państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki (Dz.U. L 254 z 20.9.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

- 18) „dzień ustalenia praw” oznacza dzień ustalony przez emitenta papieru wartościowego, w którym określa się tożsamość posiadacza tego papieru wartościowego i wynikające z niego prawa, w oparciu o rozliczone pozycje zapisane na kontach pośrednika finansowego w formie zapisu księgowego na koniec dnia sesyjnego;
- 19) „rozrachunek” oznacza zrealizowanie transakcji na papierach wartościowych każdorazowo, gdy jest ona przeprowadzana w celu wykonania zobowiązań stron danej transakcji poprzez transfer środków pieniężnych lub papierów wartościowych, bądź obu tych elementów, zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia (UE) nr 909/2014;
- 20) „zarejestrowany właściciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub podmiot, które są uprawnione do otrzymywania dywidend lub odsetek z tytułu papierów wartościowych podlegających opodatkowaniu u źródła w państwie członkowskim jako posiadacze tych papierów wartościowych w dniu ustalenia praw, bez uszczerbku dla korekt transakcji oczekujących na rozrachunek możliwych do dokonania zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła, i które nie są pośrednikiem finansowym działającym na rachunek innych osób w odniesieniu do tych dywidend lub odsetek;
- 21) „rachunek inwestycyjny” oznacza rachunek lub rachunki udostępniane przez pośredników finansowych zarejestrowanym właścicielom, za pośrednictwem których przechowywane lub rejestrowane są ich papiery wartościowe;
- 22) „rachunek pieniężny” oznacza rachunek lub rachunki, na które dokonywane są płatności związane z papierami wartościowymi przechowywanymi lub rejestrowanymi na rachunku inwestycyjnym;
- 23) „dzień ustania prawa do dywidendy” oznacza datę, od której akcje są przedmiotem obrotu bez praw wynikających z akcji, w tym – w stosownych przypadkach – prawa do udziału w walnym zgromadzeniu i głosowania na nim;
- 24) „data płatności” oznacza dzień, w którym płatność dywidendy z tytułu akcji w obrocie publicznym lub odsetek z tytułu obligacji w obrocie publicznym jest należna na rzecz zarejestrowanego właściciela;
- 25) „uzgodnienie finansowe” oznacza dowolne uzgodnienie lub szereg uzgodnień, lub zobowiązanie umowne, na podstawie których:
- a) każda część prawa własności akcji w obrocie publicznym, będąca podstawą wypłaty dywidendy, jest lub może być trwale albo tymczasowo przeniesiona na stronę powiązaną lub niezależną; lub
 - b) dywidenda jest wypłacana w całości lub w części na rzecz stron powiązanych lub niezależnych, w środkach pieniężnych lub dowolnej innej formie;
- 26) „łańcuch płatności związanych z papierami wartościowymi” oznacza sekwencję pośredników finansowych, którzy obsługują wypłatę dywidend lub odsetek z tytułu papierów wartościowych między emitentem papierów wartościowych a zarejestrowanym właścicielem, na rzecz którego wypłacane są dywidendy lub odsetki z tytułu takich papierów wartościowych, i obejmuje podmioty prowadzące działalność maklerską będące firmą inwestycyjną posiadającą zezwolenie na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹²⁾ lub które są instytucjami kredytowymi posiadającymi zezwolenie na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹³⁾, gdy świadczą co najmniej jedną usługę inwestycyjną lub prowadzą działalność inwestycyjną, a także osoby prawne z państwa trzeciego posiadające zezwolenie na mocy porównywalnych przepisów państwa trzeciego rezydencji podatkowej, gdy świadczą usługi inwestycyjne lub prowadzą działalność inwestycyjną;
- 27) „umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania” oznacza mającą zastosowanie między co najmniej dwiema jurysdykcjami umowę lub konwencję i które przewidują eliminowanie podwójnego opodatkowania dochodu i, w stosownych przypadkach, kapitału;
- 28) „państwo członkowskie źródła” oznacza państwo rezydencji podatkowej emitenta papieru wartościowego wypłacającego dywidendy lub odsetki;
- 29) „system szybkiego zwrotu” oznacza system, w którym wypłata dywidend lub odsetek dokonywana jest z uwzględnieniem ogólnej krajowej stawki podatku u źródła, po czym składany jest wniosek o zwrot nadmiernego podatku u źródła w terminie określonym w art. 14;
- 30) „system ulg u źródła” oznacza system, w którym w chwili wypłaty dywidend lub odsetek stosowana jest odpowiednia stawka podatku u źródła, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi lub umowami międzynarodowymi, takimi jak odpowiednia umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania;

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- 31) „pełny system ulg u źródła” oznacza system ulg u źródła stosowany przez państwo członkowskie i spełniający wszystkie następujące warunki:
- a) system zapewnia dostęp do ulgi każdej osobie fizycznej lub podmiotowi, które są uprawnione do ulgi zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, stosownie do przypadku;
 - b) system zapewnia ulgę każdej osobie fizycznej lub podmiotowi na mocy lit. a) uprawnionym do niej w dniu płatności, z wyjątkiem przypadków niezgłoszenia informacji wymaganych przez państwo członkowskie w celu zastosowania takiej ulgi;
 - c) z wyjątkiem okoliczności, określonych w art. 11 ust. 2, państwo członkowskie nie wyklucza wniosków o ulgę;
 - d) z wyjątkiem okoliczności określonych w art. 11 ust. 2, państwo członkowskie nie wymaga dodatkowych informacji od osób fizycznych lub podmiotów uprawnionych do ulgi ani od pośredników finansowych innych niż podmioty pobierające podatek u źródła, ani nie nakłada na nich dodatkowych obowiązków, innych niż informacje i obowiązki przewidziane w art. 12, 13 i 15, stosownie do przypadku;
 - e) państwo członkowskie ustanowiło przepisy dotyczące odpowiedzialności za całość lub część straty dochodów z tytułu podatku u źródła poniesionych przez to państwo członkowskie w wyniku zastosowania tego systemu ulg u źródła; oraz
 - f) państwo członkowskie ustanowiło zasady dotyczące skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych dotyczących tego systemu ulg u źródła;
- 32) „kapitalizacja rynkowa” oznacza całkowitą wartość akcji w obrocie publicznym spółek, których akcje są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub na wielostronnej platformie obrotu, reprezentowane w państwie członkowskim zgodnie z corocznymi publikacjami ESMA;
- 33) „współczynnik kapitalizacji rynkowej” oznacza wyrażony w procentach stosunek kapitalizacji rynkowej w danym państwie członkowskim na dzień 31 grudnia do całkowitej kapitalizacji rynkowej w Unii na dzień 31 grudnia, w danym roku;
- 34) „system standardowego zwrotu” oznacza system, w którym wypłata dywidend lub odsetek dokonywana jest z uwzględnieniem ogólnej krajowej stawki podatku u źródła, po czym składany jest wniosek o zwrot nadmiernego podatku u źródła nieobjętego procedurą określoną w art. 14.
- 35) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1) dyrektywy 2014/65/UE;
- 36) „UCITS” oznacza UCITS zdefiniowane w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁴⁾;
- 37) „AFI z UE” oznacza AFI z UE zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. k) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽¹⁵⁾;
- 38) „ZAFI z UE” oznacza ZAFI z UE zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 lit. l) dyrektywy 2011/61/UE.

2. Do celów ust. 1 pkt 2 i 3 niniejszego artykułu pojęcia „rynek regulowany”, „wielostronna platforma obrotu” i „zorganizowana platforma obrotu” oznaczają rynek regulowany, wielostronną platformę obrotu i zorganizowaną platformę obrotu zdefiniowane odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 21, 22 i 23 dyrektywy 2014/65/UE.

3. Do celów ust. 1 pkt 20) państwa członkowskie źródła mogą uznać, zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi, że zarejestrowanym właścicielem – zamiast posiadacza bazowych papierów wartościowych – jest posiadacz kwitów depozytowych, tak jakby posiadacz bazowych papierów wartościowych bezpośrednio zainwestował w takie papiery wartościowe.

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

ROZDZIAŁ II

Cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej

Artykuł 4

Cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej (eCFR)

1. Państwa członkowskie zapewniają zautomatyzowany proces wydawania cyfrowych certyfikatów rezydencji podatkowej (eCFR) osobom fizycznym lub podmiotom uznanym za rezydentów do celów podatkowych w ich jurysdykcji.
2. Z zastrzeżeniem ust. 4, państwa członkowskie wydają eCFR na podstawie informacji znanych organowi wydającemu certyfikat na dzień jego wydania, w ciągu 14 dni kalendarzowych od złożenia wniosku. eCFR spełnia wymogi techniczne określone w załączniku I i zawiera następujące informacje:
 - a) jeżeli podatnik jest osobą fizyczną – imię i nazwisko, datę urodzenia i numer identyfikacji podatkowej lub, gdy nie ma takiego numeru, jego dowolny funkcjonalny odpowiednik używany do celów podatkowych;
 - b) jeżeli podatnik jest podmiotem – nazwę, numer identyfikacji podatkowej lub, gdy nie ma takiego numeru, jego dowolny funkcjonalny odpowiednik używany do celów podatkowych oraz, o ile jest dostępny, niepowtarzalny identyfikator europejski spółek (EUID) lub identyfikator podmiotu prawnego (LEI) lub dowolny inny numer rejestracyjny podmiotu prawnego, który jest ważny przez cały okres objęty eCFR;
 - c) adres podatnika;
 - d) datę wydania eCFR;
 - e) okres, który ma zostać objęty pomocą;
 - f) organ podatkowy wydający eCFR;
 - g) wskazanie umowy lub umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, zgodnie z którymi podatnik wnosi o uznanie go za rezydenta do celów podatkowych w państwie członkowskim wydającym certyfikat, w stosownych przypadkach;
 - h) wszelkie dodatkowe informacje, które są potrzebne, by udowodnić rezydencję podatnika do celów podatkowych, w zakresie, w jakim eCFR nie będzie wykorzystywany do celów ulg w nadmiernym podatku u źródła w obrębie Unii.
3. eCFR:
 - a) obejmuje okres nieprzekraczający roku kalendarzowego lub roku podatkowego, na który został wydany, w zależności od tego, co ma zastosowanie, w wydającym państwie członkowskim; oraz
 - b) jest ważny do celów poświadczenia rezydencji podatkowej w okresie, który obejmuje, chyba że państwo członkowskie wydające eCFR ma dowody na to, że osoba, której ten certyfikat dotyczy, nie jest rezydentem do celów podatkowych w jego jurysdykcji przez cały okres objęty tym certyfikatem lub przez jego część, i to państwo członkowskie w całości lub w części unieważnia ten eCFR.
4. W przypadku gdy weryfikacja rezydencji podatkowej danego podatnika wymaga więcej niż 14 dni kalendarzowych, państwo członkowskie informuje osobę fizyczną lub podmiot składające wniosek o wydanie eCFR o tym, ile czasu będzie dodatkowo potrzebne i jakie są przyczyny opóźnienia.
5. Państwa członkowskie uznają eCFR wydany przez inne państwo członkowskie jako dowód rezydencji podatkowej podatnika w tym innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 3, bez uszczerbku dla przysługującej państwom członkowskim możliwości udowodnienia, że rezydencja tego podatnika do celów podatkowych znajduje się w ich jurysdykcji.
6. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki, aby zobowiązać osobę fizyczną lub podmiot uznane za rezydenta do celów podatkowych w ich jurysdykcji do informowania organu podatkowego, który wydaje eCFR, o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ważność lub treść eCFR.
7. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, by wymagać przedstawiania eCFR, w przypadku gdy dla osoby fizycznej lub podmiotu uznanych za rezydenta do celów podatkowych w danym państwie członkowskim wymagany jest dowód rezydencji podatkowej, do celu występowania z wnioskiem o zastosowanie ulgi u źródła lub szybkiego zwrotu

w celu uzyskania ulgi w nadmiernym podatku u źródła od dywidend wypłacanych z tytułu akcji w obrocie publicznym lub odsetek wypłacanych z tytułu obligacji w obrocie publicznym, stosownie do przypadku, wyemitowanych przez rezydentów w ich jurysdykcji.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze elektroniczne na potrzeby wydawania eCFR, w tym ustalenia językowe, oraz protokoły techniczne, obejmujące normy bezpieczeństwa. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.

ROZDZIAŁ III

Procedura w zakresie ulg w podatku u źródła

Sekcja 1

Certyfikowani pośrednicy finansowi

Artykuł 5

Krajowy rejestr certyfikowanych pośredników finansowych

1. Państwa członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 4, ustanawiają krajowy rejestr certyfikowanych pośredników finansowych.
2. Państwa członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 5, które zdecydowały się na stosowanie przepisów rozdziału III, ustanawiają krajowy rejestr certyfikowanych pośredników finansowych.
3. Państwa członkowskie ustanawiające rejestr krajowy zgodnie z ust. 1 lub 2 wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za jego prowadzenie i aktualizowanie.
4. Rejestr krajowy zawiera następujące informacje dotyczące certyfikowanych pośredników finansowych:
 - a) nazwa certyfikowanego pośrednika finansowego;
 - b) data rejestracji certyfikowanego pośrednika finansowego;
 - c) dane kontaktowe i wszelkie istniejące strony internetowe certyfikowanego pośrednika finansowego;
 - d) EUID lub, w przypadku gdy certyfikowany pośrednik finansowy nie posiada EUID, identyfikator podmiotu prawnego (LEI) lub dowolny numer rejestracyjny podmiotu prawnego wydany przez jego państwo rezydencji podatkowej.
5. Do celów niniejszego artykułu i art. 10–15 państwa członkowskie zezwalają certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu na przejęcie obowiązków i zadań określonych w art. 10–15 w odniesieniu do pozycji pośrednika finansowego będącego częścią łańcucha płatności, ale niebędącego certyfikowanym pośrednikiem finansowym, jeżeli pośrednik finansowy i certyfikowany pośrednik finansowy wyrazili na to zgodę.
6. Rejestry krajowe są udostępniane publicznie na europejskim portalu certyfikowanych pośredników finansowych, o którym mowa w art. 6 („portal”), za pośrednictwem strony internetowej Komisji i są aktualizowane co najmniej raz w miesiącu.
7. Państwa członkowskie w dalszym ciągu ponoszą odpowiedzialność za wszelkie decyzje dotyczące rejestracji lub odmowy rejestracji pośrednika finansowego lub dotyczące usunięcia pośrednika finansowego z ich rejestrów krajowych oraz za środki nałożone na pośredników finansowych.
8. Wszelkie prawa i obowiązki wynikające z decyzji, o których mowa w ust. 7, mają zastosowanie od momentu powiadomienia przekazanego przez odpowiednie państwo członkowskie zainteresowanemu pośrednikowi finansowemu.
9. W żadnym przypadku Komisja nie ponosi odpowiedzialności za informacje umieszczone na portalu lub za brak wymiany informacji między państwami członkowskimi na temat rejestracji lub odmowy rejestracji pośrednika finansowego lub na temat usunięcia takiego pośrednika z ich rejestrów krajowych ani za żadne środki nałożone przez państwa członkowskie na pośredników finansowych.

Artykuł 6

Przygotowanie i funkcjonowanie europejskiego portalu certyfikowanych pośredników finansowych

1. Komisja przygotowuje i zapewni funkcjonowanie europejskiego portalu certyfikowanych pośredników finansowych („portal”) we własnym zakresie lub za pośrednictwem osoby trzeciej.
2. Jeżeli Komisja podejmie decyzję dotyczącą przygotowania lub zapewnienia funkcjonowania portalu za pośrednictwem osoby trzeciej, Komisja wybiera tę osobę trzecią i wykonuje zawartą z nią umowę zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁶⁾.
3. Portal służy jako elektroniczny punkt dostępu dla pośredników finansowych do występowania z wnioskiem o rejestrację w rejestrach krajowych państw członkowskich. Portal umożliwia wymianę informacji między państwami członkowskimi na temat rejestracji lub odmowy rejestracji pośredników finansowego lub usunięcia takiego pośrednika z rejestru krajowego oraz na temat środków nałożonych na pośredników finansowych.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje przewidziane w art. 7, 8 i 9 niniejszej dyrektywy były przekazywane do portalu i aby w ramach tego portalu ich rejestry krajowe były interoperacyjne.
5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające specyfikacje techniczne dotyczące funkcjonowania portalu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.

Artykuł 7

Wymóg rejestracji jako certyfikowany pośrednik finansowy

1. Państwa członkowskie, które prowadzą rejestr krajowy zgodnie z art. 5, zobowiązują wszystkie duże instytucje, obsługujące wypłaty dywidend i, w stosownych przypadkach, odsetek z tytułu papierów wartościowych emitowanych przez rezydentów w ich jurysdykcji, a także centralne depozyty papierów wartościowych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4, które są podmiotami pobierającymi podatek u źródła w odniesieniu do tych płatności, do dokonania rejestracji w ich rejestrze krajowym.
2. Państwa członkowskie, które prowadzą rejestr krajowy zgodnie z art. 5 umożliwiają, na wniosek, rejestrację w tym rejestrze krajowym każdego pośrednika finansowego spełniającego wymogi art. 8.

Artykuł 8

Procedura rejestracji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy pośrednik finansowy składa wniosek o rejestrację w swoim rejestrze krajowym, wniosek ten był zatwierdzany w terminie trzech miesięcy od jego złożenia, pod warunkiem że pośrednik finansowy przedstawi dowody na to, że spełnia wszystkie następujące wymogi:
 - a) jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim lub jurysdykcji państwa trzeciego niewymienionej w załączniku I do konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych ani w tabeli I załącznika do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/1675;
 - b) jeżeli występujący z wnioskiem pośrednik finansowy jest instytucją kredytową, firmą inwestycyjną lub centralnym depozytem papierów wartościowych – zezwolenie od odpowiedniego właściwego organu w jurysdykcji rezydencji do celów podatkowych na prowadzenie działalności powierniczej; lub jeżeli występujący z wnioskiem pośrednik finansowy jest centralnym depozytem papierów wartościowych – zezwolenie od właściwego organu w jurysdykcji rezydencji do celów podatkowych na prowadzenie takiej działalności; w przypadku gdy występujący z wnioskiem pośrednik finansowy jest rezydentem do celów podatkowych w jurysdykcji państwa trzeciego i otrzymał takie zezwolenie na mocy przepisów krajowych, które nie są uznawane przez dane państwo członkowskie za porównywalne z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE, stosownie do przypadku, to państwo członkowskie może uznać, że wymóg ten nie został spełniony;

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

c) oświadczenie o zgodności z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁽¹⁷⁾ lub z porównywalnymi przepisami jurysdykcji państwa trzeciego niewymienionej w załączniku I konkluzji Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych ani w tabeli I załącznika do rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/1675.

2. Państwo członkowskie zezwala certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu na działanie w imieniu innego pośrednika finansowego będącego częścią tej samej grupy i na przejęcie obowiązku określonego w art. 7 oraz obowiązków i zadań określonych w art. 10–15.

3. Jeżeli występujący z wnioskiem pośrednik finansowy jest rezydentem do celów podatkowych w jurysdykcji państwa trzeciego, w którym ani dyrektywa 2010/24/UE ani konwencja zapewniająca pomoc w poborze podatków nie mają zastosowania na potrzeby odzyskania całości lub części uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła na podstawie art. 18, państwo członkowskie, względem którego złożono ten wniosek, może wymagać wystarczających i proporcjonalnych gwarancji w celu zapewnienia odzyskania takich uszczuplonych dochodów w związku z wnioskami o ulgę.

4. Państwo członkowskie może odrzucić wniosek o rejestrację, jeżeli:

- a) pośrednik finansowy, którego dotyczy wniosek, który dopuścił się co najmniej jednego przestępstwa lub naruszenia w świetle przepisów krajowych państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, a takie przestępstwa lub naruszenia doprowadziły do uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła; lub
- b) państwo członkowskie lub inna jurysdykcja wszczęły dochodzenie związane z tym pośrednikiem finansowym dotyczące potencjalnego oszustwa podatkowego lub nadużycia podatkowego, które mogłyby prowadzić do straty dochodów z tytułu podatku u źródła.

Do celów lit. a) takie przestępstwa lub naruszenia są brane pod uwagę przez państwo członkowskie źródła jedynie w zakresie, w jakim były one znane temu państwu członkowskiemu nie więcej niż 10 lat przed wystąpieniem z wnioskiem o rejestrację.

5. Pośrednicy finansowi bez zbędnej zwłoki powiadamiają właściwy organ państwa członkowskiego o wszelkich zmianach w informacjach przekazanych na podstawie ust. 1 lit. a)–c).

6. W przypadku gdy wniosek o rejestrację został odrzucony na podstawie ust. 4, odnośne państwo członkowskie zapewnia, by pośrednik finansowy mógł złożyć kolejny wniosek o rejestrację, jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że okoliczności będące powodem odmowy przestały istnieć.

Artykuł 9

Usunięcie z rejestru krajowego

1. Państwo członkowski usuwa ze swojego rejestru krajowego każdego certyfikowanego pośrednika finansowego, który został zarejestrowany na podstawie art. 7 ust. 2, w przypadku gdy certyfikowany pośrednik finansowy:

- a) wystąpi z wnioskiem o usunięcie go z rejestru; lub
- b) nie spełnia już wymogów określonych w art. 8.

2. Państwo członkowskie może usunąć ze swojego rejestru krajowego każdego certyfikowanego pośrednika finansowego, który został zarejestrowany na podstawie art. 7 ust. 2:

- a) w przypadku, gdy stwierdzono, że ten certyfikowany pośrednik finansowy nie wypełnił swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy lub dyrektywy (UE) 2015/849 lub z porównywalnych przepisów państwa trzeciego rezydencji do celów podatkowych; lub
- b) w przypadku, gdy stwierdzono, że ten certyfikowany pośrednik finansowy dopuścił się co najmniej jednego przestępstwa lub naruszenia w świetle przepisów krajowych państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji i takie przestępstwa lub naruszenia doprowadziły do straty dochodów z tytułu podatku u źródła; lub
- c) w przypadku, gdy w odniesieniu do tego certyfikowanego pośrednika finansowego państwo członkowskie lub inna jurysdykcja wszczęły dochodzenie dotyczące potencjalnego oszustwa podatkowego lub nadużycia podatkowego, które mogłyby prowadzić do straty dochodów z tytułu podatku u źródła.

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

Do celów lit. b) takie przestępstwa lub naruszenia są brane pod uwagę przez państwo członkowskie źródła jedynie w zakresie, w jakim były one znane temu państwu członkowskiemu nie więcej niż 10 lat przed usunięciem danego pośrednika finansowego.

3. Państwo członkowskie może zakazać każdemu certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu zarejestrowanemu na podstawie art. 7 ust. 1 występowania z wnioskiem o ulgę na mocy niniejszej dyrektywy:

- a) w przypadku gdy w odniesieniu do tego certyfikowanego pośrednika finansowego stwierdzono, że nie wypełnił on swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy lub dyrektywy (UE) 2015/849 lub z porównywalnych przepisów państwa trzeciej rezydencji do celów podatkowych; lub
- b) w przypadku gdy w odniesieniu do tego certyfikowanego pośrednika finansowego stwierdzono, że dopuścił się on co najmniej jednego przestępstwa lub naruszenia w świetle przepisów krajowych państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji i takie przestępstwa lub naruszenia doprowadziły do uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła; lub
- c) w odniesieniu do którego państwo członkowskie lub inna jurysdykcja wszczęły dochodzenie związane z tym certyfikowanym pośrednikiem finansowym dotyczące potencjalnego oszustwa podatkowego lub nadużycia podatkowego, które mogłyby prowadzić do uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła.

Do celów lit. b) takie przestępstwa lub naruszenia są brane pod uwagę przez państwo członkowskie źródła jedynie w zakresie, w jakim były one znane temu państwu członkowskiemu nie więcej niż 10 lat przed zakazem występowania z wnioskiem o ulgę.

W przypadku gdy państwo członkowskie zakazuje występowania z wnioskiem o ulgę certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu na podstawie niniejszego ustępu, niezwłocznie aktualizuje odpowiednio informacje zawarte w rejestrze krajowym.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie usuwa z rejestru krajowego pośrednika finansowego na podstawie ust. 1 lub 2 lub gdy zakazuje certyfikowanemu pośrednikowi finansowemu występowania z wnioskiem o ulgę na podstawie ust. 3, odnośne państwo członkowskie zapewnia, by został on ponownie zarejestrowany lub miał możliwość złożenia innego wniosku o ulgę, jeżeli stwierdzi ono, że okoliczności będące powodem usunięcia lub zakazu przestały istnieć.

Sekcja 2

Zgłaszanie informacji

Artykuł 10

Obowiązek zgłaszania informacji

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zobowiązać certyfikowanych pośredników finansowych wpisanych do ich rejestrów krajowych do zgłaszania ich właściwym organom informacji, o których mowa w rubrykach A–E załącznika II, w drugim miesiącu następującym po miesiącu, w którym przypada data płatności. Jeżeli zlecenie rozrachunku w odniesieniu do dowolnej części transakcji jest w toku, certyfikowani pośrednicy finansowi wskazują część, w odniesieniu do której rozrachunek jest w toku.

2. Państwa członkowskie mogą zobowiązać certyfikowanych pośredników finansowych wpisanych do ich rejestrów krajowych, by oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgłaszali ich właściwym organom informacje, o których mowa w rubryce F i, w stosownych przypadkach, rubryce G załącznika II, w drugim miesiącu następującym po miesiącu, w którym przypada data płatności.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zobowiązać certyfikowanych pośredników finansowych, o których mowa w art. 5 ust. 5, do zgłaszania ich właściwym organom informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i w stosownych przypadkach w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do każdej części łańcucha płatności związanej z papierami wartościowymi, którą obsługuje pośrednik finansowy niebędący certyfikowanym pośrednikiem finansowym.

4. Niezależnie od ust. 1, 2 i 3 państwa członkowskie mogą podjąć niezbędne środki, by wymagać, aby jedynie podmiot pobierający podatek u źródła lub certyfikowany pośrednik finansowy w odpowiednim łańcuchu płatności związanych z papierami wartościowymi, wyznaczeni przez ich właściwe organy lub na mocy przepisów krajowych, zgłaszali właściwym organom informacje, o których mowa w tych ustępach. Certyfikowani pośrednicy finansowi przekazują te informacje w kolejności sekwencyjnej wzdłuż łańcucha płatności związanych z papierami wartościowymi oraz w odniesieniu do pozycji tych certyfikowanych pośredników finansowych w łańcuchu płatności związanych z papierami wartościowymi, którego są częścią, tak by ostatecznie dotarły do podmiotu pobierającego podatek u źródła lub odpowiedniego certyfikowanego pośrednika finansowego.

5. Państwa członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 5, które zdecydowały się na stosowanie przepisów rozdziału III i prowadzą krajowy rejestr certyfikowanych pośredników finansowych ustanowiony zgodnie z art. 5 nie wymagają zgłaszania informacji z rubryki E załącznika II.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze elektroniczne, w tym ustalenia językowe, oraz wymogi dotyczące kanałów komunikacji na potrzeby zgłaszania informacji, o których mowa w załączniku II. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.
7. Państwa członkowskie zobowiązują certyfikowanych pośredników finansowych wpisanych do ich rejestrów krajowych do przechowywania dokumentacji potwierdzającej zgłoszone informacje przez 10 lat oraz do zapewnienia dostępu do wszelkich innych informacji niezbędnych do celów prawidłowego stosowania przepisów dotyczących podatków u źródła, a także zobowiązują certyfikowanych pośredników finansowych do usuwania lub anonimizowania wszelkich danych osobowych zawartych w takiej dokumentacji niezwłocznie po zakończeniu kontroli, a najpóźniej 10 lat po zgłoszeniu informacji.

Sekcja 3

Systemy ulg

Artykuł 11

Wniosek o ulgę u źródła lub szybki zwrot

1. Państwa członkowskie źródła zobowiązują certyfikowanego pośrednika finansowego, który prowadzi rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela otrzymującego dywidendy lub odsetki wypłacane przez rezydenta podatkowego w państwie członkowskim źródła, do występowania z wnioskiem o ulgę na podstawie art. 13 lub 14, stosownie do przypadku, w imieniu takiego zarejestrowanego właściciela, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) zarejestrowany właściciel upoważnił certyfikowanego pośrednika finansowego do występowania z wnioskiem o ulgę w jego imieniu; oraz
 - b) certyfikowany pośrednik finansowy zweryfikował i ustalił kwalifikowalność zarejestrowanego właściciela do ulgi zgodnie z art. 12 lub 15, stosownie do przypadku.
 2. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą wykluczyć w całości lub w części wnioski o ulgę w ramach systemów przewidzianych w art. 13 i 14, w przypadku gdy występuje dowolna z następujących okoliczności:
 - a) dywidenda została wypłacona z tytułu akcji w obrocie publicznym, które zarejestrowany właściciel nabył w ramach transakcji przeprowadzonej w okresie pięciu dni przed dniem ustania prawa do dywidendy;
 - b) wypłata dywidendy z tytułu bazowych papierów wartościowych, w odniesieniu do których wystąpiono z wnioskiem o ulgę, jest powiązana z uzgodnieniem finansowym, które nie zostało rozliczone, nie wygasło ani nie zostało w inny sposób zakończone przed dniem ustania prawa do dywidendy;
 - c) co najmniej jeden z pośredników finansowych w łańcuchu płatności związanych z papierami wartościowymi nie jest certyfikowanym pośrednikiem finansowym i żaden certyfikowany pośrednik finansowy nie przyjął pozycji tego pośrednika finansowego do celów art. 10 zgodnie z art. 5 ust. 5;
 - d) złożono wniosek o zwolnienie z podatku u źródła;
 - e) złożono wniosek o obniżoną stawkę podatku u źródła, która nie wynika z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania;
 - f) wypłata dywidendy przekracza kwotę brutto wynoszącą co najmniej 100 000 EUR na zarejestrowanego właściciela i na datę płatności.
- Do celów akapitu pierwszego lit. f) niniejszego ustępu kwotę wypłaty dywidendy określa się poprzez kwotę dywidendy brutto przypadającą na inwestora posiadającego udziały w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, gdy ten inwestor bazowy jest uprawniony do ulgi na podstawie art. 15 ust. 2 lit. a) lub b), stosownie do przypadku.
3. Ust. 2 lit. f) nie ma zastosowania gdy podmiotem uprawnionym do ulgi w nadmiernym podatku u źródła jest jeden z następujących podmiotów:

- a) ustawowy system emerytalny państwa członkowskiego lub instytucja pracowniczych programów emerytalnych zarejestrowana lub wykonująca działalność na podstawie zezwolenia w państwie członkowskim zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/2341; lub
 - b) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które jest UCITS, mającym siedzibę zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2009/65/WE, AFI z UE lub ZAFI z UE.
4. Ustęp 2 ma zastosowanie do wszelkich uzgodnień, na mocy których wypłata dywidendy jest podzielona, lub wszelkie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania inne niż te, o których mowa w ust. 3 lit. b), które zostały utworzone wyłącznie po to, by kwota wypłacanej dywidendy nie przekroczyła kwoty, o której mowa w ust. 2 lit. f).
5. Niezależnie od ust. 1, gdy pośrednik finansowy, który prowadzi rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela, nie jest certyfikowanym pośrednikiem finansowym, państwa członkowskie zezwalają, by certyfikowany pośrednik finansowy występował z wnioskiem o ulgę na podstawie art. 13 lub 14, stosownie do przypadku, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 5 i art. 10.
6. Systemy ulg na podstawie art. 13 i 14, stosownie do przypadku, nie ograniczają uprawnień kontrolnych państw członkowskich na mocy ich przepisów krajowych, w związku z dochodem podlegającym opodatkowaniu, względem którego zastosowano taką ulgę, i nie mają wpływu na prawa państw członkowskich do nałożenia podatku.
7. W przypadku gdy przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy dane państwo członkowskie posiada system ulg u źródła lub system szybkiego zwrotu lub połączenie tych systemów oraz gdy to państwo członkowskie stosuje przepisy rozdziału III na podstawie art. 2, zapewnia ono zgodność tego systemu z w rozdziałem III w odniesieniu do wszelkich wniosków o ulgę objętych niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do dywidend z tytułu akcji w obrocie publicznym oraz – gdy państwa członkowskie zdecydują o objęciu – odsetek z tytułu obligacji w obrocie publicznym wypłacanych nierezydentom, również w odniesieniu do takich odsetek. Państwa członkowskie mogą również utrzymać i stosować istniejący krajowy system ulg u źródła w przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu, gdy w ramach takiego systemu przeprowadza się weryfikacje w celu:
- a) zapewnienia równego traktowania sytuacji krajowych i transgranicznych na potrzeby zapewnienia zgodności z postanowieniami tytułu IV rozdziały 2 i 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; lub
 - b) zastosowania obniżonych stawek podatku u źródła zgodnie z dyrektywami Rady 2003/49/WE⁽¹⁸⁾ lub 2011/96/UE⁽¹⁹⁾.

Artykuł 12

Należyta staranność w zakresie kwalifikowalności zarejestrowanego właściciela

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zobowiązać certyfikowanego pośrednika finansowego występującego z wnioskiem o ulgę w imieniu zarejestrowanego właściciela na podstawie art. 13 lub 14, stosownie do przypadku, do uzyskania od takiego zarejestrowanego właściciela oświadczenia, że ten zarejestrowany właściciel:
- a) jest uprawniony do ulgi w podatku u źródła w odniesieniu do dywidendy lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach, łącznie z podstawą prawną i mającą zastosowanie stawką podatku u źródła; oraz
 - b) jeżeli wymaga tego państwo członkowskie źródła, jest beneficjentem rzeczywistym, w odniesieniu do dywidendy lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach; oraz
 - c) zawarł uzgodnienie finansowe powiązane z akcją bazową w obrocie publicznym, które to uzgodnienie nie zostało rozliczone, nie wygasło ani nie zostało w inny sposób zakończone przed dniem ustania prawa do dywidendy, lub też nie zawarł takiego uzgodnienia; oraz
 - d) zobowiązuje się do informowania – bez zbędnej zwłoki – tego certyfikowanego pośrednika finansowego o wszelkich zmianach w jego sytuacji.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zobowiązać certyfikowanych pośredników finansowych występujących z wnioskiem o ulgę w imieniu zarejestrowanego właściciela na podstawie art. 13 i 14, stosownie do przypadku, do zweryfikowania – w oparciu o informacje dostępne tym certyfikowanym pośrednikom finansowym – następujących elementów:

⁽¹⁸⁾ Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49).

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 8).

- a) eCFR zarejestrowanego właściciela lub dowodu rezydencji podatkowej w państwie trzecim uznanego za odpowiedni przez państwo członkowskie źródła;
- b) niezależnie od lit. a) – dokumentacji uznanej za odpowiednią przez państwo członkowskie źródła, w przypadkach gdy zarejestrowany właściciel jest podmiotem, dla którego nie można wydać eCFR lub który nie może uzyskać dowodu rezydencji podatkowej w państwie trzecim, ponieważ podmiot ten jest nieuwzględniany do celów podatkowych, a jego dochód, lub część tego dochodu, jest opodatkowany na poziomie osób, które posiadają udział w tym podmiocie, ale podmiot ten jest uprawniony do ulgi w podatku u źródła w odniesieniu do dywidendy lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach;
- c) oświadczenia zarejestrowanego właściciela na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu i jego rezydencji podatkowej względem informacji, które certyfikowany pośrednik finansowy uzyskał lub ma obowiązek uzyskać, w tym informacji zgromadzonych do innych celów podatkowych lub na podstawie wymogów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy, którym certyfikowany pośrednik finansowy podlega na mocy dyrektywy (UE) 2015/849, bądź względem porównywalnych informacji wymaganych w państwach trzecich;
- d) uprawnienia zarejestrowanego właściciela do określonej obniżonej stawki podatku u źródła zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania między państwem członkowskim źródła a jurysdykcjami, w których zarejestrowany właściciel jest rezydentem do celów podatkowych;
- e) w przypadku wypłaty dywidendy – ewentualnego istnienia wszelkich uzgodnień finansowych, które nie zostały rozliczone, nie wygasły ani nie zostały w inny sposób zakończone w dniu ustania prawa do dywidendy;
- f) w przypadku wypłaty dywidendy – czy akcja bazowa została nabyta przez zarejestrowanego właściciela w ramach transakcji przeprowadzonej w ciągu pięciu dni przed dniem ustania prawa do dywidendy.

Do celów lit. a) akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwo członkowskie źródła może uznać certyfikat rezydencji podatkowej za odpowiedni dowód rezydencji podatkowej w państwie trzecim, jeżeli treść certyfikatu jest równoważna treści przewidzianej w art. 4 ust. 2, a certyfikat spełnia wymogi techniczne określone w załączniku I pkt 1.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić certyfikowanym pośrednikom finansowym na uzyskanie oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, i na przeprowadzanie weryfikacji przewidzianych w ust. 2 lit. a)–d) raz w roku, chyba że dany certyfikowany pośrednik finansowy wie lub powinien wiedzieć, że sytuacja zmieniła się lub że oświadczenie lub informacje, które mają zostać zweryfikowane, są nieprawidłowe lub niewiarygodne.

4. W przypadku przewidzianym w art. 5 ust. 5 państwa członkowskie zezwalają na to, by certyfikowani pośrednicy finansowi polegali na zgromadzonej dokumentacji i informacjach zweryfikowanych przez pośrednika finansowego, który prowadzi rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela zgodnie z niniejszym artykułem, bez uszczerbku dla faktu, że odpowiedzialność za wypełnienie tych obowiązków nadal ponosi certyfikowany pośrednik finansowy.

5. Państwa członkowskie zobowiązują certyfikowanych pośredników finansowych występujących z wnioskiem o ulgę na podstawie art. 13 lub 14, stosownie do przypadku, do przechowywania wszelkiej dokumentacji potwierdzającej i zapewniania dostępu do niej zgodnie z art. 10 ust. 7.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe wzory elektronicznych formularzy na potrzeby oświadczenia, o którym mowa w niniejszym artykule, w tym ustalenia językowe. Takie wzory obejmują informacje określone w ust. 1 lit. a), c) i d) niniejszego artykułu i umożliwiają państwom członkowskim zwrócić się o konkretne dodatkowe informacje. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.

Artykuł 13

System ulg u źródła

Państwa członkowskie mogą ustanowić system, aby umożliwić certyfikowanym pośrednikom finansowym, którzy prowadzą rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela, występowanie z wnioskiem o ulgę u źródła w imieniu zarejestrowanego właściciela zgodnie z art. 11 przez przekazanie podmiotowi pobierającemu podatek u źródła następujących informacji:

- a) rezydencja podatkowa zarejestrowanego właściciela lub informacje zawarte w dokumentacji, o której mowa w art. 12 ust. 2 lit. b), w stosownych przypadkach; oraz
- b) mająca zastosowanie stawka podatku u źródła od płatności zgodnie z przepisami krajowymi lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach.

Artykuł 14

System szybkiego zwrotu

1. Państwa członkowskie mogą ustanowić system, aby umożliwić certyfikowanym pośrednikom finansowym, którzy prowadzą rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela, występowanie z wnioskiem o szybki zwrot nadmiernego podatku u źródła w imieniu takiego zarejestrowanego właściciela zgodnie z art. 11, jeżeli informacje, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, zostaną przekazane w drugim miesiącu następującym po miesiącu, w którym przypada data wypłaty dywidendy lub odsetek.
2. Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu państwa członkowskie rozpatrują wniosek o zwrot złożony zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu w ciągu 60 dni kalendarzowych od upływu terminu na złożenie takiego wniosku. Państwa członkowskie naliczają odsetki zgodnie z art. 16 od kwoty takiego zwrotu za każdy dzień opóźnienia po 60. dniu.
3. Certyfikowany pośrednik finansowy występujący z wnioskiem o szybki zwrot przekazuje odpowiedniemu państwu członkowskiemu następujące informacje:
 - a) dane identyfikacyjne zarejestrowanego właściciela, jak określono w rubryce B załącznika II;
 - b) dane identyfikacyjne wypłaty dywidendy lub odsetek, jak określono w rubrykach D i G załącznika II, w stosownych przypadkach;
 - c) podstawa mającej zastosowanie stawki podatku u źródła oraz całkowita kwota nadmiernego podatku u źródła podlegająca zwrotowi;
 - d) rezydencja podatkowa zarejestrowanego właściciela, w tym kod weryfikacyjny eCFR, w stosownych przypadkach, lub informacje zawarte w dokumentacji, o której mowa w art. 12 ust. 2 lit. b), w stosownych przypadkach;
 - e) oświadczenie zarejestrowanego właściciela, o którym mowa w art. 12.
4. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek o zwrot złożony na podstawie niniejszego artykułu w każdym z następujących przypadków:
 - a) wymogi przewidziane w ust. 1 lub 3 niniejszego artykułu lub w art. 11 lub 12 nie zostały spełnione;
 - b) informacje niezbędne do odtworzenia odpowiedniego łańcucha płatności związanych z papierami wartościowymi i określone w załączniku II, nie zostały przekazane w sposób kompletny i prawidłowy na koniec okresu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu;
 - c) w oparciu o kryteria oceny ryzyka państwo członkowskie wszczyna w odniesieniu do danego wniosku o zwrot procedurę weryfikacji lub kontrolę podatkową zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.
5. Odrzucenie wniosku o zwrot na podstawie ust. 4 nie wyklucza naliczenia odsetek za zwłokę zgodnie z ust. 2, w przypadku gdy zwrot został ostatecznie przyznany, a okoliczności przewidziane w ust. 4 lit. a) lub b) nie występują.
6. O odrzuceniu, o którym mowa w ust. 4 lit. a) i b), należy poinformować występującego z wnioskiem certyfikowanego pośrednika finansowego; nie wyklucza ono wniosku o zwrot w ramach systemu standardowego zwrotu ustanowionego na mocy przepisów krajowych.
7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze elektroniczne, w tym ustalenia językowe, oraz wymogi dotyczące kanałów komunikacji na potrzeby składania wniosków na podstawie niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.

Artykuł 15

Przepisy szczególne dotyczące inwestycji pośrednich

1. Państwa członkowskie zezwalają na to, by certyfikowany pośrednik finansowy, który prowadzi rachunek inwestycyjny zarejestrowanego właściciela otrzymującego dywidendy lub odsetki, złożył wniosek o ulgę na podstawie art. 13 lub 14, stosownie do przypadku, w imieniu takiego zarejestrowanego właściciela, jeżeli spełnione są wymogi określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. Do celów ust. 1 zarejestrowanym właścicielem jest:

- a) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które posiada papiery wartościowe na rzecz inwestorów uprawnionych do ulgi w podatku u źródła w odniesieniu do dywidend lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach; lub
- b) wyznaczona osoba prawna wskazana w regulaminie funduszu, akcie założycielskim lub prospekcie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania posiadająca papiery wartościowe na rachunku inwestycyjnym stanowiące podstawę dywidend lub odsetek i prowadząca wewnętrzne rejestry umożliwiające indywidualne przypisanie tych papierów wartościowych temu przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania lub inwestorom tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, stosownie do przypadku, jeżeli to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub jego inwestorzy są uprawnieni do ulgi w podatku u źródła w odniesieniu do tej dywidendy lub tych odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach.

3. Do celów ust. 1 certyfikowany pośrednik finansowy występujący z wnioskiem o ulgę otrzymuje oświadczenie:

- a) od każdego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania uprawnionego do ulgi w podatku u źródła lub każdego inwestora tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania uprawnionego do takiej ulgi, stosownie do przypadku, których papiery wartościowe znajdują się w posiadaniu zarejestrowanego właściciela, w którym to oświadczeniu wskazuje się, że:
 - (i) są oni uprawnieni do ulgi w podatku u źródła w odniesieniu do dywidendy lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach, łącznie z podstawą prawną i mającą zastosowanie stawką podatku u źródła; oraz
 - (ii) jeżeli wymaga tego państwo członkowskie źródła, są oni beneficjentem rzeczywistym w odniesieniu do dywidendy lub odsetek zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania, w stosownych przypadkach; oraz
 - (iii) upoważnili oni, by występowało z wnioskiem o ulgę w ich imieniu na podstawie niniejszego artykułu; oraz
 - (iv) jeżeli ulga zostanie przyznana – zrzekają się oni prawa do niezależnego występowania z wnioskiem o ulgę od państwa członkowskiego źródła na podstawie niniejszej dyrektywy lub w ramach systemów zgodnie z przepisami krajowymi państw członkowskich;
- b) od zarejestrowanego właściciela, o którym mowa w ust. 2 lit. a), ze wskazaniem mających zastosowanie stawek podatku u źródła w odniesieniu do wypłaconych dywidend lub odsetek;
- c) od zarejestrowanego właściciela, o którym mowa w ust. 2 lit. b), ze wskazaniem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, którego papiery wartościowe stanowiące podstawę dywidendy lub odsetek ten właściciel posiada, zgodnie ze swoimi wewnętrznymi rejestrami, oraz ze wskazaniem mających zastosowanie stawek podatku u źródła w odniesieniu do wypłaconych dywidend lub odsetek;
- d) od zarejestrowanego właściciela wraz z informacjami, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. c) i d).

4. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu certyfikowany pośrednik finansowy występujący z wnioskiem o ulgę u źródła na podstawie art. 13 przekazuje podmiotowi pobierającemu podatek:

- a) informacje, o których mowa w ust. 3 lit. b) lub c) niniejszego artykułu, stosownie do przypadku, oraz w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub inwestorów w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, informacje o rezydencji podatkowej lub informacje zawarte w dokumentacji, o której mowa w art. 12 ust. 2 lit. b), stosownie do przypadku, zamiast informacji, o których mowa w art. 13; oraz
- b) w przypadku gdy inwestorzy przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania są uprawnieni do ulgi – informacje o kwocie dywidend lub odsetek przypadających na każdego inwestora uprawnionego do ulgi na podstawie art. 15 ust. 2.

5. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu certyfikowany pośrednik finansowy występujący z wnioskiem o ulgę u źródła na podstawie art. 14 przekazuje państwu członkowskiemu źródła zamiast informacji, o których mowa w art. 14 ust. 3 lit. d) i e), informacje, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, oraz informacje o rezydencji podatkowej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub inwestorów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, w tym kod weryfikacyjny eCFR lub informacje, o których mowa w art. 12 ust. 2 lit. b), stosownie do przypadku. W przypadku gdy inwestorzy przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania są uprawnieni do ulgi, certyfikowany pośrednik finansowy przekazuje państwu członkowskiemu źródła także informacje o kwocie dywidend lub odsetek przypadających na każdego inwestora uprawnionego do ulgi na podstawie art. 15 ust. 2, stosownie do przypadku.

6. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zobowiązać certyfikowanych pośredników finansowych występujących z wnioskiem o ulgę na podstawie niniejszego artykułu do zweryfikowania – w oparciu o informacje im dostępne:

- a) dokumentację, o której mowa w art. 12 ust. 2 lit a) lub b), w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub każdego inwestora przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, stosownie do przypadku, uprawnionych do ulgi;
- b) uprawnienie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub uprawnienie inwestorów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, stosownie do przypadku, do określonego zwolnienia lub określonej obniżonej stawki podatku u źródła zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego źródła lub umową o unikaniu podwójnego opodatkowania między państwem członkowskim źródła a jurysdykcją rezydencji do celów podatkowych, stosownie do przypadku;
- c) w przypadku wypłaty dywidendy – ewentualnego istnienia wszelkich uzgodnień finansowych, które nie zostały rozliczone, nie wygasły ani nie zostały w inny sposób zakończone przed dniem ustania prawa do dywidendy.

7. Art. 12 ust. 1, 2 i 3 nie ma zastosowania w przypadku występowania z wnioskiem o ulgę na podstawie niniejszego artykułu.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające standardowe formularze elektroniczne, w tym ustalenia językowe, oraz wymogi dotyczące kanałów komunikacji na potrzeby składania wniosków na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 21.

Artykuł 16

Odsetki za zwłokę

Na podstawie art. 14 ust. 2, gdy przepisy krajowe przewidują takie rozwiązanie, państwa członkowskie naliczają odsetki według stawki równej odsetkom lub równoważnej opłacie naliczanej przez państwo członkowskie w odniesieniu do opóźnień w wypłatach zwrotu podatku u źródła w związku z opodatkowaniem dywidend lub odsetek, stosownie do przypadku.

Artykuł 17

System standardowego zwrotu

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie i stosowanie systemu standardowego zwrotu w przypadku gdy wnioski o ulgę objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy są wykluczone z systemu ulg u źródła przewidzianego w art. 13 i i z systemu szybkiego zwrotu przewidzianego w art. 14, stosownie do przypadku.

2. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, by – w sytuacji gdy art. 13 lub 14 odpowiednio nie mają zastosowania do dywidend ze względu na to, że warunki określone w niniejszej dyrektywie nie zostały spełnione – zobowiązać osoby uprawnione do zwrotu lub ich upoważnionego przedstawiciela występującego z wnioskiem o zwrot nadmiernego podatku u źródła z tytułu takich dywidend do przekazywania co najmniej informacji wymaganych na podstawie rubryki E załącznika II, chyba że te informacje zostały już przekazane na podstawie art. 10.

Artykuł 18

Odpowiedzialność

Państwa członkowskie podejmują stosowne środki w swoich przepisach krajowych w celu zapewnienia, by certyfikowany pośrednik finansowy, który nie wypełnia w całości lub w części swoich obowiązków wynikających z art. 10, 11, 12, 13, 14 lub 15, mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności za całość lub część uszczuplenia dochodów z tytułu podatku u źródła.

ROZDZIAŁ IV

Kary i przepisy końcowe

Artykuł 19

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 20

Publikacje ESMA

1. Począwszy najpóźniej od 2026 r., ESMA publikuje co roku, w terminie 120 dni roboczych od początku każdego roku, kapitalizację rynkową i współczynnik kapitalizacji rynkowej w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego za co najmniej poprzedni rok. ESMA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących metody obliczania kapitalizacji rynkowej i współczynnika kapitalizacji rynkowej zdefiniowanych, odpowiednio, w art. 3 ust. 1 pkt 32 i 33. ESMA przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 października 2025 r.

2. Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 21

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 22

Ocena

1. Do dnia 31 grudnia 2032 r. Komisja oceni wpływ na osiągnięcie celów niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do:
 - a) mechanizmów zgłaszania informacji przewidzianych w art. 10; oraz
 - b) przypadku wyboru opcji niestosowania przepisów rozdziału III przez państwa członkowskie spełniające warunki art. 2 ust. 3.

W tym samym terminie Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Do dnia 31 grudnia 2034 r. Komisja przeanalizuje i oceni funkcjonowanie niniejszej dyrektywy, w tym ewentualną potrzebę zmiany przepisów szczegółowych, i przedłoży stosowne sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, a następnie będzie to czynić co pięć lat.

3. Jak przewidziano w ust. 4, państwa członkowskie przekazują Komisji odnośne roczne informacje statystyczne na potrzeby oceny niniejszej dyrektywy pod kątem usprawnienia procedur w zakresie ulg w podatku u źródła w celu ograniczenia podwójnego opodatkowania, a także zwalczania nadużyć podatkowych.

4. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 21 ust. 2, Komisja sporządza wykaz danych statystycznych, które państwa członkowskie mają dostarczyć do celów oceny niniejszej dyrektywy, oraz format i warunki przekazywania tych informacji.

5. Komisja zachowuje poufność informacji przekazywanych jej na podstawie niniejszej dyrektywy zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do instytucji unijnych.

6. Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie na podstawie ust. 3, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Wszelkie takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy przepisów prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało.

Artykuł 23

Ochrona danych osobowych

1. Do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 13–19 rozporządzenia (UE) 2016/679 w stopniu wymaganym w celu ochrony interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim takie obowiązki lub wykonywanie takich praw mogłyby zagrażać tym interesom.

2. Podczas przetwarzania danych osobowych certyfikowani pośrednicy finansowi i właściwe organy państw członkowskich są uznawani za administratorów w rozumieniu art. 4 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2016/679 w zakresie ich odpowiednich działań na podstawie niniejszej dyrektywy.

3. Informacje, w tym dane osobowe, przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są przechowywane przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, a w każdym razie zgodnie z krajowymi przepisami każdego administratora dotyczącymi przedawnienia.

Artykuł 24

Powiadamianie

Państwo członkowskie, które ustanawia i prowadzi rejestr krajowy zgodnie z art. 5, powiadamia Komisję i inne państwa członkowskie o wszelkich późniejszych zmianach przepisów dotyczących tego rejestru krajowego. Komisja publikuje te informacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i w razie potrzeby aktualizuje je.

Artykuł 25

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują, do dnia 31 grudnia 2028 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2030 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie, które w momencie transpozycji niniejszej dyrektywy spełniają warunki określone w art. 2 ust. 3 i które nie decydują się na stosowanie przepisów rozdziału III, powiadamiają o tym Komisję do dnia 31 grudnia 2028 r. Bezwzględnie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących ich krajowych systemów ulg u źródła w odniesieniu do warunków wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 31.

Państwa członkowskie, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów rozdziału III, jak określono w art. 2 ust. 3 lub w ciągu pięciu lat od czwartej kolejnej publikacji tych danych przez ESMA, jak określono w art. 2 ust. 4, w której wskazano, że współczynnik kapitalizacji rynkowej tego państwa członkowskiego osiągnął lub przekroczył próg określony w art. 2.

*Artykuł 26***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 27***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2024 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

VARGA M.

ZAŁĄCZNIK I

CYFROWY CERTYFIKAT REZYDENCJI PODATKOWEJ, O KTÓRYM MOWA W ART. 4

Wymogi techniczne

1. Cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej (eCFR):

- jest wydawany z pieczęcią elektroniczną zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 ⁽¹⁾,
- zapewnia możliwość prezentowania eCFR w formie nadającej się do odczytu zarówno przez człowieka, jak i do odczytu maszynowego, w postaci dokumentów PDF lub w podobnych innych formatach, które mogą być wykorzystywane w zautomatyzowanych systemach,
- nadaje się do wydrukowania,
- zawiera otwarte pole tekstowe do zamieszczania informacji, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. h).

2. Jeśli spełnione są unijne wymogi prawne i techniczne, państwa członkowskie mogą wprowadzić proces weryfikacji oparty na europejskim portfelu tożsamości cyfrowej, o którym mowa w sekcji 1 rozporządzenia (UE) nr 910/2014, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1183 ⁽²⁾.

W działaniach na rzecz wdrażania przez państwa członkowskie eCFR Komisję wspomaga komitet. Komitet może ponadto zapewnić wsparcie techniczne w zakresie wszelkich ewentualnych zmian podstawy technicznej eCFR lub nowych rozwiązań technicznych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz. U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1183 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (UE) nr 910/2014 w odniesieniu do ustanowienia europejskich ram tożsamości cyfrowej (Dz.U. L, 2024/1183, 30.4.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1183/oj>).

ZAŁĄCZNIK II

ZGŁASZANIE INFORMACJI ZGODNIE Z ART. 10 I 17

Certyfikowani pośrednicy finansowi przekazują następujące informacje w odpowiednim formacie xml:

Rodzaj informacji	Specyfikacja
A. Informacje dotyczące osoby przekazującej informacje	
Nazwa certyfikowanego pośrednika finansowego lub, w stosownych przypadkach, podmiotu pobierającego podatek u źródła	
niepowtarzalny identyfikator europejski spółek (EUID) lub identyfikator podmiotu prawnego (LEI) lub alternatywne oznaczenie	
Oficjalny adres	
Inne stosowne dane	Numer identyfikacji podatkowej (NIP) nadany przez państwo członkowskie źródła, o ile jest dostępny, oraz NIP nadany przez jurysdykcję rezydencji do celów podatkowych, jurysdykcja(-e) nadająca(-e) NIP Adres e-mail i numer telefonu
Wskazanie, czy informacje są przekazywane na podstawie art. 10 ust. 3	Dane identyfikacyjne pośrednika finansowego niebędącego certyfikowanym pośrednikiem finansowym (nazwa i EUID, LEI lub alternatywne oznaczenie)
B. Informacje dotyczące odbiorcy wypłaty dywidendy lub odsetek	
Dane identyfikacyjne pośrednika finansowego lub inwestora końcowego otrzymującego wypłatę dywidendy lub odsetek Gdy zastosowanie ma opcja zgłaszania informacji określona w art. 10 ust. 4: podmiot pobierający podatek lub wyznaczony certyfikowany pośrednik finansowy są zobowiązani do zgłaszania informacji na temat inwestora końcowego otrzymującego wypłatę dywidendy lub odsetek	
Osoba fizyczna	Imię i nazwisko, NIP nadany przez państwo członkowskie źródła, o ile jest dostępny, oraz NIP nadany przez jurysdykcję rezydencji do celów podatkowych, jurysdykcja (-e) nadająca(-e) NIP, data urodzenia, adres
Podmiot	Nazwa, NIP nadany przez państwo członkowskie źródła, o ile jest dostępny, oraz NIP nadany przez jurysdykcję rezydencji do celów podatkowych, jurysdykcja(-e) nadająca (-e) NIP, adres, LEI, w stosownych przypadkach, EUID, w stosownych przypadkach Gdy numer identyfikacyjny nie istnieje – forma prawna i data założenia
Informacje na temat rezydencji podatkowej (należy wypełnić, gdy osoba w części A jest certyfikowanym pośrednikiem finansowym zarejestrowanego właściciela)	Kod weryfikacji eCFR lub informacje zawarte w art. 12 ust. 2 lit. b), w stosownych przypadkach Nazwa kraju rezydencji podatkowej

Rodzaj informacji	Specyfikacja
Numer rachunku inwestycyjnego	Numer rachunku, na którym pośrednik finansowy/inwestor otrzymujący płatność przechowuje papiery wartościowe
Rodzaj rachunku	Rodzaj rachunku zgodnie z art. 38 rozporządzenia (UE) nr 909/2014 i innych rachunków: A – rachunek własny (prowadzony przez uczestnika w centralnym depozycie papierów wartościowych (CDPW) pierwotnego rejestru papierów wartościowych) B – rachunek ogólny osoby trzeciej (prowadzony przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych na rachunek klientów) C – rachunek indywidualny osoby trzeciej (prowadzony przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych w imieniu klienta) D – szczegółowy rachunek rejestrowy rachunku ogólnego osoby trzeciej (papiery wartościowe klienta ujęte na rachunku ogólnym osoby trzeciej prowadzonym przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych) E – rachunek globalny osoby trzeciej inny niż B F – rachunek indywidualny posiadacza papierów wartościowych inny niż D lub C G – inny rodzaj rachunku

C. Informacje dotyczące płatnika dywidendy lub wypłaty odsetek

Dane identyfikacyjne pośrednika finansowego, od którego osoba zgłaszająca informacje otrzymuje wypłatę dywidendy lub odsetek Gdy zastosowanie ma opcja zgłaszania informacji określona w art. 10 ust. 4: część C zawiera informacje na temat każdego certyfikowanego pośrednika finansowego, który jest częścią łańcucha płatności związanych z papierami wartościowymi. Informacje te dotyczą sekwencyjnego łańcucha płatności pośredników finansowych	
Osoba prawna	Nazwa, LEI, NIP nadany przez państwo członkowskie źródła, o ile jest dostępny, oraz NIP nadany przez jurysdykcję rezydencji do celów podatkowych), jurysdykcja(-e) nadająca (-e) NIP, adres, EUID, w stosownych przypadkach
Numer rachunku inwestycyjnego	Numer rachunku, na którym pośrednik finansowy wysyłający płatność przechowywał papiery wartościowe
Rodzaj rachunku	Rodzaj rachunku zgodnie z art. 38 rozporządzenia (UE) nr 909/2014 i innych rachunków: A – rachunek własny (prowadzony przez uczestnika w centralnym depozycie papierów wartościowych (CDPW) pierwotnego rejestru papierów wartościowych) B – rachunek ogólny osoby trzeciej (prowadzony przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych na rachunek klientów)

Rodzaj informacji	Specyfikacja
	C – rachunek indywidualny osoby trzeciej (prowadzony przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych w imieniu klienta) D – szczegółowy rachunek rejestrowy rachunku ogólnego osoby trzeciej (papiery wartościowe klienta ujęte na rachunku ogólnym osoby trzeciej prowadzonym przez uczestnika w CDPW pierwotnego rejestru papierów wartościowych) E – rachunek globalny osoby trzeciej inny niż B F – rachunek indywidualny posiadacza papierów wartościowych inny niż D lub C G – inny rodzaj rachunku

D. Informacje dotyczące wypłaty dywidendy lub odsetek

Emitent	Nazwa, NIP lub, gdy nie istnieje, LEI lub EUID, oficjalny adres
CDWP	Dane identyfikacyjne centralnego depozytu papierów wartościowych pierwotnego rejestru papierów wartościowych
kod ISIN (Międzynarodowy kod identyfikujący papier wartościowy)	Dane identyfikacyjne danego papieru wartościowego
Rodzaj papieru wartościowego	Rodzaj akcji, instrumentu bazowego kwitu depozytowego, obligacji
Liczba papierów wartościowych uprawniających do otrzymania płatności	Liczba rozliczonych papierów wartościowych
	Liczba papierów wartościowych oczekujących na rozrachunek
Rodzaj płatności	Środki pieniężne Akcje (wskazanie czy pochodzą one z dywidendy akcyjnej i numer ISIN)
COAF (oficjalny identyfikator zdarzenia korporacyjnego) lub, gdy jest niedostępny, szczegółowe informacje na temat wypłaty	Dane identyfikacyjne zdarzenia (wypłata dywidendy/odsetek)
Odpowiednie daty	Dzień ustanienia prawa do dywidendy, dzień ustalenia praw, data płatności
Kwota otrzymanej dywidendy/dywidendy, która zostanie otrzymana, lub otrzymanych odsetek/odsetek, które zostaną otrzymane, oraz waluta	Kwota brutto, kwota netto
Informacje na temat podatku u źródła	Stawka podatku u źródła zastosowana lub mająca być zastosowana, zatrzymana kwota, kwota i stawka dopłaty, o ile ma zastosowanie
	Podstawa prawna mającej zastosowanie stawki podatku u źródła (należy wypełnić, gdy osoba w części A jest certyfikowanym pośrednikiem finansowym zarejestrowanym u właściciela)
Numer IBAN rachunku pieniężnego	Numer IBAN rachunku, na który przekazano płatność

Rodzaj informacji	Specyfikacja
E. Informacje dotyczące stosowania środków zwalczania nadużyć przez certyfikowanego pośrednika finansowego występującego z wnioskiem o ulgę	
Informacje na temat okresu utrzymywania akcji bazowych w obrocie publicznym	Dwa pola: 1) w przypadku akcji bazowych nabytych więcej niż pięć dni przed dniem ustania prawa do dywidendy – liczba akcji 2) w przypadku akcji bazowych nabytych w okresie pięciu dni poprzedzających dzień ustania prawa do dywidendy – liczba akcji (W przypadku regularnych pozycji transakcyjnych należy zastosować zasadę „pierwsze weszło, pierwsze wyszło” – „FIFO”)
Informacje dotyczące uzgodnień finansowych	Należy podać dowody na istnienie jakichkolwiek uzgodnień finansowych obejmujących akcje bazowe w obrocie publicznym, które to uzgodnienia nie zostały rozliczone, nie wygasły lub nie zostały w inny sposób zakończone w dniu ustania prawa do dywidendy
	W przypadku akcji bazowych powiązanych z uzgodnieniem finansowym – liczba akcji
	W przypadku akcji bazowych niepowiązanych z uzgodnieniem finansowym – liczba akcji
F. Informacje, o które może zwrócić się państwo członkowskie źródła zgodnie z art. 10 ust. 2, dotyczące transakcji	
Informacje na temat transakcji dotyczących bazowych papierów wartościowych przeprowadzonych w okresie od 1 roku przed dniem ustalenia praw do 45 dni po tym dniu	Daty transakcji
	Umowne lub uzgodnione daty rozrachunku
	Faktyczne daty rozrachunku
	Oдноśna liczba papierów wartościowych będących przedmiotem transakcji
	Rodzaj transakcji: kupno, sprzedaż, pożyczka, przeniesienie, inne
G. Informacje, których może zażądać państwo członkowskie źródła zgodnie z art. 10 ust. 2, dotyczące kwitów depozytowych	
W przypadku gdy dotyczy to wypłaty dywidendy z tytułu kwitów depozytowych	Nazwa, międzynarodowy numer identyfikujący papiery wartościowe (np. kod ISIN) w odniesieniu do kwitów depozytowych i akcji bazowych
	Nazwa banku, w którym zdeponowane są akcje bazowe

Rodzaj informacji	Specyfikacja
	Proporcja kwitów depozytowych do akcji bazowych
	Liczba kwitów depozytowych posiadanych przez zarejestrowanego właściciela, które dają prawo do otrzymania wypłaty dywidendy
	Data płatności dywidendy z tytułu kwitu depozytowego
	Całkowita liczba wyemitowanych kwitów depozytowych na dzień ustalenia praw
	Całkowita liczba akcji bazowych dla wszystkich wyemitowanych kwitów depozytowych na dzień ustalenia praw